NOVEMBER 22, 1968 — No. 880 — 24th YEAR OF PUBLICATION

Rev. J. W. Van Weelden, Jan.
Tweedsmuire Ave.,
Chatham, Ont.

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail, P.O. Department Ottawa, Ont., and for payment in cash. Postage paid at Hamilton.

TELESKOOP

De "best-seller"

Ondanks alle strijd en alle discussie is en blijft de bijbel toch boven aan de lijst staan van de "best-sellers". Gedurende 1967 werden door de gezamenlijke bijbel societeiten over de gehele wereld 102,698,708 gehele of gedeeltelijke bijbels verspreid, gedrukt in meer dan achthonderd verschillende talen. Daar kan geen enkel boek tegenop.

De grootste toename in bijbelverspreiding vond plaats in de Verenigde Staten van Amerika. Het aantal verkochte of weggegeven bijbels of gedeelten daarvan bedroeg 43,941,553, bijna vijf miljoen meer dan een jaar daarvoor.

In percenten uitgedrukt staat Rhodesia bovenaan. Daar werd een stijging genoteerd van 225 percent. De kleine Afrikaanse staat Malawi had een stijging van 149 percent. Chili steeg met 135 percent en Oost-Afrika met 115 percent.

Deze getallen staan niet in de krant, althans niet op de voorpagina. Zij worden niet bekend gemaakt over de televisie, want er zijn andere schijnbaar belangrijker gebeurtenissen te vermelden. Maar intussen vertellen diezelfde cijfers ons, dat de Geest des Heren zijn werk voortzet. Want waar het Woord is, daar is de Geest Gods werkzaam.

★

Verloren strijd

Een dezer dagen is in Manhattan, in de Verenigde Staten, iemand overleden, die zijn gehele leven een hardnekkige, maar hopeloze strijd tegen de godsdienst heeft gevoerd. Het was Joseph Lewis, die op 79-jarige leeftijd het hoofd heeft moeten neerleggen.

Mr. Lewis heeft tot het laatste toe volgehouden, maar zijn strijd was tevergeefs. Vijftien boeken zijn van zijn hand verschenen. Hij heeft zich gekeerd tegen de christelijke feestdagen, hij heeft protest aangetekend tegen de term "under God" in de "Pledge of Allegiance', hij heeft getracht het uitgeven van speciale postzegels tijdens het Kerstfeest te voorkomen. Maar het heeft alles niet mogen baten. Een hartaanval maakte een einde aan zijn leven.

Dit is geen triumf-zang. Het is niet zo, dat wij handenwrijvend kunnen zeggen, dat iemand, die zich zo heeft ingespannen om de godsdienst uit te bannen, toch de strijdbijl is ontvallen. Maar het is wel zo, dat men een gevoel van diep medelijden moeilijk kan onderdrukken. Hier gaat een man, die 79 jaar oud werd, en die zijn gaven en zijn tijd heeft besteed in de strijd tegen de Christus, zonder Hem de eeuwigheid in. Toen hij zijn laatste adem uitblies, moet hij wel tot een voor hem schrikbarende ontdekking zijn gekomen, dat Jezus Christus een zeer werkelijke Oordeler van levenden en doden is.

★

Teruggekaatst

Mr. Richard Nixon zal dus nu de nieuwe president van de Verenigde Staten worden. Hij heeft er hard voor moeten vechten om het Amerikaanse volk in zijn meerderheid achter zich te krijgen. Maar het is gelukt.

Voor het zover was, heeft Mr. Nixon meermalen gesproken en een ieder weet, dat je dergelijke redevoeringen niet al te serieus nemen moet. Verkiezingspropaganda heeft altijd de neiging de zaken eenzijdig te belichten. Dat zal ook wel het geval zijn geweest, toen Mr. Nixon zich richtte tot de Europese landen en hen toeriep, dat het tijd was geworden, dat zij hun aandeel moesten gaan bijdragen in de hulp aan onontwikkelde gebieden.

Met andere woorden, Mr. Nixon deed het voorkomen, dat de Amerikanen nu al zolang en zoveel hadden gedaan, maar dat die Europeanen het er lelijk bij hadden laten zitten. Men mag zich echter afvragen of Mr. Nixon niet beter wist. Om met Nederland te beginnen, dit land heeft in 1967 1.05 per cent van zijn nationale productie beschikbaar gesteld voor hulp aan andere landen. De Verenigde Staten heeft daarentegen niet meer dan 0.6 per cent van zijn nationale productie gegeven. Nederland is dus de Verenigde Staten voor. Wist Mr. Nixon dit echt niet?

Ook andere Europese landen doen toch echt wel hun best. Denemarken bijvoorbeeld is thans bezig zijn aandeel voor hulp te verhogen met liefst 50% (terwijl de Verenigde Staten en de Sowjet Unie hun aandelen verminderen). Zweden, West-Duitsland, Zwitserland, Engeland en Canada behoren tot de landen, die meer geven dan strikt genomen van hen wordt verwacht. Tegenover al deze krachtsinspanningen van grotere en kleinere landen, moet men konstateren, dat de Verenigde Staten zowel als Rusland hun hulp drastisch beknotten. Het laatste land heeft zijn hulp van 1.7 biljoen dollars in 1964 teruggebracht tot 650 miljoen in 1967.

Of de hulpverlening genoeg is, is een andere vraag. Waar het Mr. Nixon om ging was om de Europese landen op hun taak te wijzen, iets wat deze landen, getuige de cijfers, niet hadden verdiend.

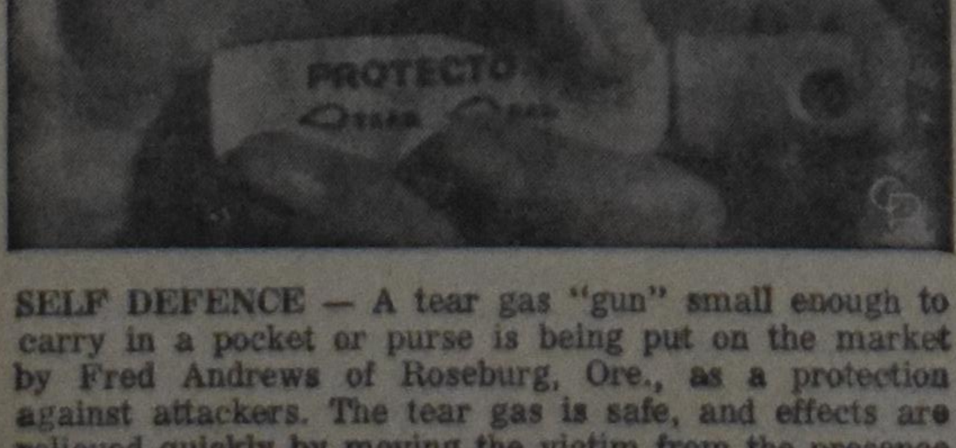

SELF DEFENCE — A tear gas "gun" small enough to carry in a pocket or purse is being put on the market by Fred Andrews of Roseburg, Ore., as a protection against attackers. The tear gas is safe, and effects are relieved quickly by moving the victim from the presence of the gas.

First meeting of the

Council of the Christian Reformed Churches in Canada

Winnipeg, November 1968

Ten classes of the Christian Reformed Church with congregations in Canada signed in 1967 an agreement of cooperation for a period of five years.

Some groundwork was done by an organizational meeting held in Winnipeg, November 1966, and after the approval of Synod 1967, an interim committee put the ecclesiastical machinery in motion to convene the Council. The Kildonan Christian Reformed Church of Winnipeg was appointed to convene the first Council meeting, and recently all the forty delegates assembled together in the Kildonan Church, heartily welcomed by its pastor, Rev. John W. Postman, and its active clerk, Mr. M. Wyenberg.

As president pro-tem, Rev. John W. Postman opened the meeting of the Council, and led us in devotions. He addressed the delegates with reference to Psalm 9. He presided over the election of the officers of the Council with the result that Rev. P. M. Jonker of Brampton was elected president, Rev. H. R. DeBolster of Calgary vice-president, and Rev. J. VanHarmelen of Whitby clerk.

The president Rev. P. M. Jonker addressed the delegates. He stressed the importance of the first meeting of the Council, and appealed to the delegates to work hard. He extended a vote of thanks to the Kildonan church for the splendid arrangements it had made for lodging etc. and especially for the convening of the meeting.

The president having requested the delegates to rise, read the Public Declaration of Agreement with the Three Forms of Unity.

The delegates responded with a spoken "Amen".

It was now time for the program committee (consisting of ten members, one of each classis, and the officers of council) to meet and draw up a schedule for the work of Council.

The program committee proposed to the Council to divide the agenda over six committees, since the agenda offered an easy division into six parts. One committee must deal with amendments in the Agreement of Cooperation etc. and also with the finances, an other committee gives its attention to our contact with the government, while committee III take a close view on our relationship with the Presbyterian Church in Canada and the Canadian Council of Christian Churches. The matter of mission among the Indians, the original inhabitants of Canada is enough material for Committee IV. We must also deal with Immigration Matters since the Synod requests us to let the Immigration Committee for Canada of the Christian Reformed Church work under the auspices of this Council, and the Immigration Committee itself, requests it too.

Committee VI is called Varia, since several items are given in the hands of this committee: A magazine for our Canadian Churches, the French Radio programme of the Back to God Hour, Financial support to the Youth Evangelism Society, etc.

The Agreement of Cooperation, the credentials, the bylaw nr. 1 have been amended a little and as far as the finances are concerned, the Council has set a quota of $0.75 per family for the year 1969. (Committee I)

Committee II proposed that Council appoint a standing committee with three members for contact with the federal government.

The mandate of the committee should be as follows:

a. to keep itself well-informed about those legislative and executive activities and duties of the federal government in which the testimony of the church should be heard;

b. to prepare statements of biblical guidelines on important issues the government faces, present them to the Council for adoption, or send them to the government directly if
   1. a sudden need arises which demands immediate action, and if
   2. all the members of the committee agree on the necessity of such immediate action and the contents of such a statement.

c. in days of rejoicing or distress it shall send messages of congratulations or sympathy to the authorities most directly concerned.

d. to present an annual report of its findings and actions to the Council.

Committee III recommended that Council appoint a study committee of five officebearers to study the doctrinal proceedings and actual practice of the Presbyterian Church in Canada covering the last two decades, and that this committee avail itself of informal local personal contact and official documents like the acts of the general assembly, and that this committee report to the next Council of the CRC in Canada, and that the Council appoint this Committee to be its standing committee on interchurch relations. The same committee (III) recommended re the relationship with the Canadian Council of Christian Churches not to accede to the request to appoint a study committee to prepare recommendation with regard to the position our Canadian churches ought to take in, or with, the relationship they ought to have with the Canadian Council of Christian Churches. This decision is taken in the light of the decision of Synod 1967, "It is not permissible for the Christian Reformed Church to join the fellowship of the World Council of Churches" and the Canadian Council of Christian Churches is affiliated with the World Council.

The delegates showed great interest in the report of Committee IV on Mission among the Indians. The following recommendations were adopted:

1. The Council, aware of the task of the Church, decides to seek ways and means to establish missions among the Indians in Canada.

   Grounds:

   1. We must obey the command of Christ, expressed in Acts 1:18.
   2. It is in the line of the Christian Reformed tradition on the North American continent.
   3. There is a multiple responsibility of the churches with regard to these natives of Canada.

2. The Council holds in abeyance the possibility of undertaking mission work among the Indians on the Waywayseecappo

(Continued on page 7)

MOON'S VIEW OF EARTH

This photo of earth from an official Soviet source was taken by the Soviet Zond-5 space ship after it circled the moon September 21. Africa is in the right foreground.

YOUR SUNDAY SCHOOL DESERVES THE **BEST:** ORDER FROM *The Family Bookstore Burlington*
468 BRANT STREET — BURLINGTON, ONT. — PHONE 637-9151 (AREA CODE 416)

Beelden van en uit NEDERLAND

★ ★

STRIJD DER GEESTEN

Dr. Jan Schouten zei eens: "Eén student kan meer vragen, dan tien professoren kunnen beantwoorden." Dat was op een zo gezellige ouderwetse verkiezingsvergadering, waar je met plezier een uur gespannen zat te luisteren naar de spreker — bij Schouten soms zelfs anderhalf uur — om daarna nog een uurtje of langer door te gaan met het stellen en beantwoorden van vragen.

Nu is het veelal zo dat één student antwoorden klaar heeft, als tien professoren nog denken.

Prof. Posthumus heeft in opdracht van de Regering een uitstekende nota opgesteld over de hervorming van ons universitair onderwijs, terdege rekening houdende met de nieuwe inzichten, maar de kritiek van sommige studentenleiders was volstrekt afwijzend.

Het aantal medische studenten is overstelpend groot. De zeven universiteiten en faculteiten hebben bij wijze van spreken geen banken en professoren genoeg om hun allen plaats te bieden en onderwijs te geven. Een achtste medische faculteit achten velen nodig. Het zuiden en noorden van het land zijn aan het touwtrekken om die wetenschappelijke inrichting in hun buurt te krijgen. Het Kabinet echter houdt de duim op de beurs, de wal keert eenvoudig het schip. Alle eerste-jaars zijn niet te plaatsen. Men sprak van de invoering van een "numerus clauses", d.w.z. een regeling volgens welke slechts een beperkt aantal personen tot de studie wordt toegelaten. Verzet kwam er van verschillende zijden, vooral natuurlijk van de studenten, die met spandoeken naar het Binnenhof trokken, maar voorts geen kattekwaad uithaalden. Voor hen was de oplossing een heel simpele: meer geld en meer studiemogelijkheid.

Minister van Onderwijs prof. Veringa heeft er nu wat anders op gevonden. De universiteiten en hogescholen mogen medische studenten, die dit jaar hun studie zijn begonnen en die volgend jaar voor hun propaedeutisch examen slagen, maar voor wie in het tweede studiejaar geen plaatsen zijn, op een wachtlijst plaatsen.

Er zijn ook universiteiten die een "numerus fiscus" willen hanteren, nl. het examen zo zwaar maken, dat slechts een deel van de studenten voor de verdere studie worden toegelaten. Dat mag echter niet zonder wetswijziging, die de minister in 't vooruitzicht stelde, maar daarom moet men nu met de bovengenoemde regeling volstaan. Nu was het al praktijk, dat bij de medische en de technische studie een belangrijk percentage van de jonge studenten afviel, die dan hun universitaire opleiding staakten of overgingen naar een studierichting die gemakkelijker was. Men kan er zeker van zijn, dat ook tegen de voorgestelde regeling protest zal worden aangetekend, rustig in overleg met de serieuze studentenorganisaties, heftig en demonstratief voor die groepen, die de herrie prefereren boven de studie en vaak geleid worden door revolutionaire elementen.

Oud-minister Drees heeft op moedige wijze daarover een streng afkeurend oordeel gegeven. Vele politici spreken zich niet vrij uit. Men is bang in te gaan tegen de geest van deze tijd, men durft niet uit vrees voor agitatie en gebrandmerkt te worden als "reactionair".

De oude heer Drees heeft daar geen last van. Het is wel beschamend dat deze socialist in hart en nieren, de huidige overheidspersonen moet voorhouden, dat het gezag dient te worden gehandhaafd. Zelfs in positief Christelijke kring hoort men tegenwoordig geluiden, dat het gezag zich moet waar maken en schijnt men niet meer te willen weten van de Bijbelse visie, dat de bron van het gezag God is.

Telkens stuit men dan hier, dan daar op een spraakverwarring, hetzij op theologisch, politiek of maatschappelijk terrein.

Tot tweede voorzitter van de A.R. Partij werd gekozen de 35-jarige prof. mr. P. H. Kooijmans, hoogleraar in het volkenrecht aan de Vrije Universiteit. Prof. Kooijmans behoort tot de z.g. radicalen in de A.R. Partij.

Onlangs pleitte hij op een vergadering van het Partij convent voor toenadering tot de Sovjet-Unie en begrip voor het communisme.

Hij vindt dat men de Russen teveel in de schoenen schuift. Het Sovjet-communisme — zegt hij — omringt zich met een buffer van satellietstaten. Maar datzelfde presteren China en Amerika ook. Is dat streven naar wereldheerschappij? Waarom heeft Moskou na de oorlog dan geen gebruik gemaakt van de mogelijkheden om in Frankrijk en Italië de macht over te nemen? Waarom steunt Moskou de Zuid-Amerikaanse revolutionaire beweging dan niet?"

Op het gebied van de ideologische tegenstelling meent deze professor, dat we die niet op het militaire moeten toespitsen. "Dan zal de zaak waar het werkelijk om gaat, de strijd voor een rechtvaardige samenwerking, met name in de Derde Wereld, niet volledig tot zijn recht komen. Want daar bieden de communisten alternatieven waar wij niets tegenover kunnen stellen."

Het is duidelijk dat een dusdanig geluid bij vele Antirevolutionairen de oren doen klapperen.

Speciaal na de gang van zaken in Tsjecho-Slowakije. Mensen als prof. Kooijmans, Bruins Slot en anderen verwachten in Rusland en andere communistische landen een heftige ideologische strijd, overwinning van de realisten, het meerpartijensysteem, versterking van het streven naar vreedzame co-existentie, van de democratie en uitbreiding van de economische hervormingen.

Nogal simpel gedacht, mag men opmerken na de bezetting van een eigen satelliet-land en het in dwangkampen zetten van enkele moedige betogers in Moskou tegen dit geweld.

De spanning in de Gereformeerde kring, niet kerkelijk bedoeld, wordt steeds groter. De afstand tussen de intellectuelen en het gewone volk verbreedt zich. Men begrijpt elkaar niet meer, noch in de terminologie van de theologen, noch op het terrein van staatkunde, cultuur en maatschappij.

De verwarring is verbijsterend en, als God het niet verhoedt, zal op meer dan één terrein de felste strijd niet gestreden worden tussen christenen en niet-christenen, maar tussen de christenen onderling.

We gaan een moeilijke periode tegemoet, waarbij de strijd in de vorige eeuw tussen orthodoxen en vrijzinnigen, liberalen en conservatieven, de autonome- en aan de Bijbel gebonden wetenschap nog maar kinderspel was. Een periode — en die is reeds begonnen — van hete hoofden en koude harten.

Daarbij gaat de organische samenhang verloren. Moet ernstig gevreesd worden, dat de band aan het Woord, waarvoor Dr. A. Kuyper in z'n Middelburgse rede van 28 juni 1899 zo hartstochtelijk pleitte, teniet gaat. De band aan het woord van God, in natuur en schriftuur beide.

Die verbroken wordt niet van buiten af, maar van binnen uit.

Cn.

LEZERS SCHRIJVEN

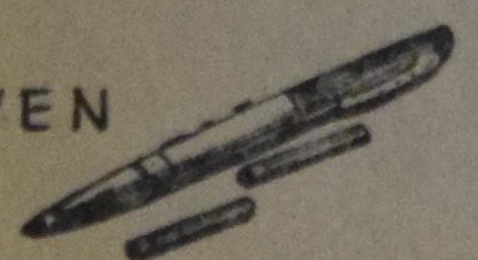

LEIGHTON FORD

Geachte redactie,

U schrijft in het laatste nummer onder "Deelnemers aan de overwinning", dat U wel weet dat er onder Uw lezers zijn, die bezwaar hebben tegen deze crusades. En met recht. Want op deze meetings is het hoogste doel de "salvation of man". Terwijl wij als Calvinisten voorop stellen "hoe komt God tot Zijn eer". Vandaar dat onder veel moeite de Dordtse leerregels opgesteld zijn, die rechtstreeks tegen de ijverige werken van mannen als Leighton Ford ingaan.

De Heidelbergse Catechismus leert ons terecht in Zondag 33, dat goede werken alleen die zijn, die uit een waar geloof komen, naar de wet Gods Hem ter ere geschieden en niet op ons goeddunken gebaseerd zijn, of op menseninzettingen gegrond.

Een week of wat geleden schreef U onder "Verbond en getuigenis": "als het verbond niet meer gezien wordt is er ook geen getuigenis meer."

Laten wij, die ons Calvinisten noemen, ook Calvinisten blijven. Opdat wij niet meer kinderen zouden zijn die als de vloed bewogen en omgevoerd worden met alle wind van leer door de bedriegerij der mensen, door arglistigheid om listiglijk tot dwaling te brengen. (Eph. 4:14).

A. Vierssen.

Antwoord

Wij zijn het geheel met de schrijver eens: laten wij Calvinisten blijven. Wij menen, dat wij dit duidelijk geschreven hebben. Wij moeten echter wel beseffen, wat er gaande is. Als Leighton Ford spreekt, bereikt hij vele, vele mensen met het evangelie. Ook al zouden wij bezwaar hebben tegen wijze waarop het wordt gebracht of de interpretatie die er aan het evangelie wordt gegeven, dit neemt het feit niet weg, dat Jezus Christus wordt gepredikt. En juist daar horen wij als Calvinisten te zijn. Na afloop van zo'n crusade worden de mensen, die naar voren komen, door counsellors ontvangen. In plaats van hen bloot te stellen aan "alle wind van leer", moeten wij zorgen, dat zij met het zuivere evangelie in aanraking komen.

Het gaat er niet in de eerste plaats om of wij het met Dr. Leighton Ford eens zijn. Het gaat er om, dat wij, als de gelegenheid zich daarvoor opent, getuigenis kunnen geven van onze calvinistische interpretatie van het Woord van God.

Redaktie.

Zojuist verschenen:

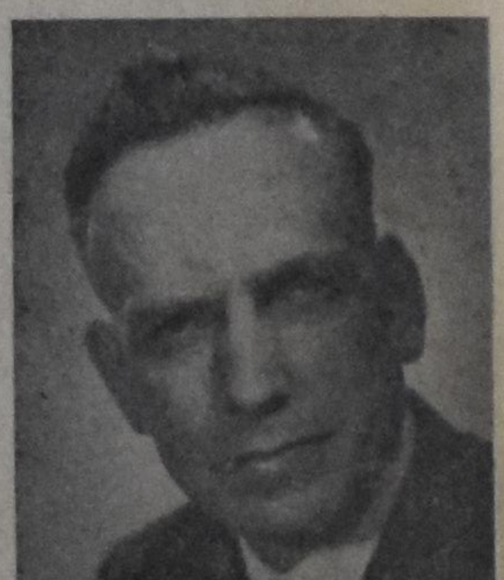

CONFLICT AND HOPE IN SOUTH-AFRICA

by Dr. P. G. Schrotenboer

De auteur, die algemeen secretaris is van de Reformed Ecumenical Synod, is enige tijd in Zuid Afrika geweest, gedurende welke tijd hij speciale studie van de apartheidspolitiek heeft gemaakt. Hij heeft niet alleen het leven in Zuid Afrika in ogenschouw genomen, maar hij heeft met vele mensen gesproken, blanken zowel als zwarten. In dit boek geeft hij een verslag van zijn waarnemingen, en tevens presenteert hij een onbevooroordeelde indruk. Een ieder, die zich orienteren wil of die een juist inzicht in de Zuidafrikaanse situatie wil hebben kan niet zonder dit boek.

Het is geschreven in gemakkelijk te volgen Engels. Het omslagontwerp is van de tekenaar Wm. Hart.

PRIJS PER EXEMPLAAR $2.40 (bij vooruitbetaling)

UITGAVE VAN

GUARDIAN PUBLISHING COMPANY LTD.

Corner Gage & Main St. Box 312, Station B Hamilton, Ontario

3 - WEEKSE GROEPSREIZEN NAAR NEDERLAND

Ook wij kunnen U nu boeken voor deze **VOORDELIGE** reizen. Voor inlichtingen en vertrekdata betreffende deze reizen:

C. STEENHOF

(v/h Fieldman
Chr. Ref. Church)
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

Church Announcements

Called

by Kildonan, Winnipeg, Man., Rev. A. H. Venema of Richmond, B.C.

Declined

for Lucknow, Rev. A. Vanden Ende of Welland Junction, Ont.

for Richfield, N.J., Rev. J. Vriend of Lethbridge, Alta.

for Lynden, Wash., Rev. J. W. Jongsma of Haney, B.C.

★ ★

EMERITATION REV. G. J. VANDER ZIEL

Classis Alberta South granted honourable emeritation to Rev. G. J. Vander Ziel, pastor of the Chr. Ref. Church of Granum, Alta.

Rev. Vander Ziel began his ministry at Mountain Lake, Minn., in 1933. In 1938 he moved to Rock Rapids, Iowa. In 1943 to Purewater, South Dakota, in 1947 to Chatham, Ont. After Chatham he became home missionary in Saskatchewan (1953), and from 1953-1960 he was the pastor of the Saskatoon and Regina churches. In 1960 he moved to Vesper, Wisc. and in 1964 to Granum, Alta.

During his stay in Chatham, Ont. a great stream of immigrants arrived from the Netherlands. Rev. Vander Ziel saw his congregation grow from approx. 25 families to over 200. In this period new congregations were formed in Walleceburg, Dresden and Ridgetown (now Blenheim), Ont.

Many immigrant families are still very grateful for what this pastor and his wife did for them in times when the adjustment caused many difficulties.

★ ★

CLERK TRINITY EDMONTON, ALTA.

The clerk of the newly instituted Trinity Chr. Ref. Church of Edmonton, Alta. is Mr. Wilbur De-Vries, 5811 - 137 Ave., Edmonton, Alta., phone 403-476-6167.

A Heart-warming and Honest True-Life Experience

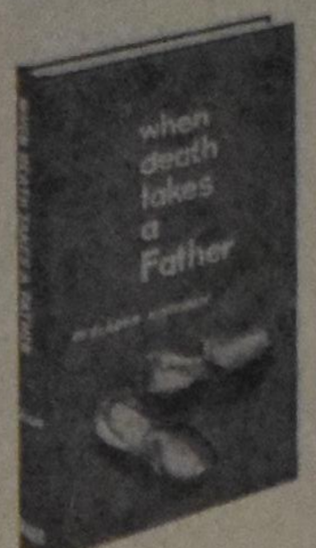

When death takes a father

by Gladys Kooiman

This is an honest book. Through simple but effective prose Gladys Kooiman relives the shattering experience of losing a loving husband and the devoted father of her eight children. The author had the courage to write a first-person account which lays bare the deepest emotions — fear, anxiety, love, joy, frustration, and depression.

WHEN DEATH TAKES A FATHER is a story of tears and sorrow, of faith and trust, and also of determination and spiritual triumph.

The author, a graduate of Calvin College, resides on a small farm in Waupun, Wisconsin. In addition to keeping house for her busy family she teaches creative writing part-time to high school students in Waupun.

A BAKER BOOK HOUSE PUBLICATION

* At all Booksellers $4.25

G. R. WELCH CO. LTD. TORONTO 18

DATUM CENTRALE

November 23	9.30 a.m. - 12.30 p.m. Seminar "The Christian and Industry". Fall session. Topic: "Freedom vs. Responsibility in Labour Relations" introduced by Mr. M. L. Matthews, Q.C., MacNab St. Presbyterian Church, Hamilton, Ont.
November 23	Bazaar Willing Workers for Calvin Chr. School, Hamilton, Ont.
November 29	Commencement Exercises in the Auditorium of The Hamilton District Chr. High School. Speaker: Rev. F. Kouwenhoven.
November 30	"Sinterklaas" party, Christian Action Foundation, Hamilton, Ont.
November 30	Fall meeting of the Ontario Alliance of Chr. Schools in the Scarboro Chr. Ref. Church, 1580 McGowan Rd., Agincourt (Toronto).
December 7	"Sinterklaas" party, Christian Action Foundation, Hamilton, Ont.
December 19 Hamilton	Christmas Oratorio "Bethlehem" by Hamilton Chr. Choral Soc., Grimsby Chr. Choral Society and Hamilton Youth Choir.
December 21	Christmas Banquet, Christian Action Foundation, Hamilton, Ont.
December 26 Grimsby	Christmas Oratorio "Bethlehem" by Hamilton Chr. Choral Soc., Grimsby Chr. Choral Society and Hamilton Youth Choir.
December 28	Hockey Tournament, Physical Education Building, Guelph University.
February 22, 1969	Toronto: Annual Meeting of the CJL Foundation. Speaker: Dr. Bernard Zylstra.

De meeste van deze samenkomsten zijn geadverteerd in ons blad. Wij verwijzen naar die advertenties voor verdere bijzonderheden.

CALVINIST - CONTACT
CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Council: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Mrs. I. Parlevliet, Dr. L. Praamsma.
Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Friday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.
Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.
Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.
Contents may not be re-printed without permission of the publisher.

WIE IS JEZUS?

Men kan lang niet altijd waarderen, als over God en over ons geloof gesproken wordt in ultra moderne termen. Men krijgt dan wel de indruk, dat de spreker of schrijver eigenlijk niet zoveel heeft bij te dragen, maar toch gehoord of gelezen wil worden. Dan probeert hij zijn boodschap pikant te maken door een taal, die alle waardigheid van het evangelie verliest.

Toen Johannes de Doper twee van zijn discipelen naar de Heiland zond om te vragen of Hij de gezondene was of niet, antwoordde Jezus met die merkwaardige woorden (Matth. 11:5): "Gaat heen en boodschapt Johannes wat gij hoort en ziet: blinden worden ziende en lammen wandelen, melaatsen worden gereinigd en doven horen en doden worden opgewekt en armen ontvangen het evangelie. En zalig is wie aan Mij geen aanstoot neemt." Daar is niets pikants bij, niets geforceerds. Maar het is wel zeer indrukwekkend, want wat Jezus hier uitbeeldt, is het herstel van het leven dat in banden van de zonde en de gevolgen daarvan ligt.

Wij kennen die tekst. Zo goed, dat wij er haast gedachteloos aan voorbij gaan. En toch zegt Jezus hier, dat Zijn evangelie een mens totaal omzet. Denk het u maar in: als een blinde ziet, dan verandert alles voor die man, dan blijft er niets meer bij het oude. En als een dove hoort, dan opent zich het leven voor die man, dan gaat hij inderdaad opnieuw beginnen. Het evangelie van Jezus Christus moest ons veel en veel meer doen, dan wij het laten doen.

Misschien heeft de opsteller van onderstaande advertentie daar iets van gezien. Hij schreef:

> *"WANTED: Jesus Christ. This man has been known to keep company with prostitutes, addicts, drunks. He can be seen only in slum areas and has been eating with some of the worst criminals this town has known. Extremely dangerous, must be stopped or he will destroy the very foundations of all decent, clean people in this town."*

Op het eerste gezicht trekken wij misschien de wenkbrauwen op. Is dit nu de juiste tekening van de Zaligmaker? Maar bij enig nadenken moet men toch toegeven, dat de opsteller van deze advertentie de betekenis van Jezus' werk heeft gezien. Want de Heiland vernietigt inderdaad de grondslagen van wat wij als een keurige, schone samenleving — maar zonder Hem — hebben opgebouwd. En Hij trekt Zich het lot aan van mensen, die door deze maatschappij worden uitgestoten: prostituees, addicts, misdadigers. Want — en dit heeft de opsteller van de advertentie goed begrepen — Jezus Christus kwam niet om te consolideren, maar om te zoeken en zalig te maken wat verloren was.

D..F

★ ★
★

ONTDEKKINGEN

Onlangs werd ons een verhaal verteld, dat niet alleen interessant was, maar dat tevens werd voorgesteld als een bevestiging van de evolutietheorie. Wij zijn de bijzonderheden kwijt, maar het kwam daarop neer, dat biologen kans hadden gezien de hersens van de ene vis over te brengen in een andere vis, waardoor de laatste dus twee stel hersenen had. Het opmerkelijke gevolg was, dat de laatste vis veranderde in een amfibie, een dier dat dus zowel op het land als in het water leven kan.

Hierop verder door bordurend kwam men tot de gewaagde veronderstelling, dat als men kans zou zien de hersenen van twee apen samen te voegen het niet onmogelijk was dat zoiets als een mensachtig wezen daaruit te voorschijn komen zou. In ieder geval bracht het samenvoegen van twee stel hersenen onverwachte veranderingen in het levende wezen tot stand. Wij geloven dit. Wij geloven, dat de biologie of welke andere wetenschap dan ook, tot verrassende resultaten leiden kan wanneer men doorgaat met het verder onderzoeken van de schepping en met het proefnemen van veronderstellingen.

Of dit alles echter een bewijsvoering voor de evolutietheorie is, wagen wij te betwijfelen. Vooreerst al het feit, dat men de hersens van twee dieren neemt en die samenvoegt, duidt ons inziens niet op evolutie. Als dit evolutie zou zijn, dan zou deze samenvoeging op een bepaald moment in de historie vanzelf hebben plaats gehad, zonder inmenging van menselijk ingrijpen. En daarvoor is geen enkel bewijs voorhanden. Men heeft de twee stel hersenen bewust en opzettelijk samengevoegd om te zien wat de uitkomst was. Dat is heel iets anders, dan te zeggen, dat ergens in de geschiedenis deze samenvoeging op natuurlijke wijze heeft plaats gevonden.

Maar ook al houden wij dit niet voor onmogelijk, wat is er dan mee gezegd? Wij stellen slechts één vraag: niet wie heeft die hersenen samengevoegd, maar wie heeft dat brein van die vissen gemaakt, of van die apen, of van die mensen? Die vraag is veel moeilijker. Zeker, men tracht aanhoudend door te dringen tot het wezenlijke kenmerk van de hersens. Maar men heeft het antwoord nog steeds niet gevonden. Hoe komt het dat U spreekt, of dat U denkt, of dat U wilt, of dat U handelt? Dat is geen kwestie van spieren of van bloedsomloop, dat is eigenlijk iets abstracts. Het doet er eigenlijk weinig toe, hoe wij dit noemen. Bij een dier noemen wij het instinct en bij een mens noemen wij het verstand. Maar het feit ligt op hetzelfde vlak: hoe kan een dier handelen zoals het handelt? En hoe kan een mens leven zoals hij leeft?

Die hele geschiedenis van het paren van die twee stel hersenen, geeft ons eigenlijk een diepere eerbied voor Degene, die het al geschapen heeft. En dat de mens soms tot wonderbaarlijke ontdekkingen komt, behoeft niemand te verwonderen. Heeft God niet de gehele schepping in handen van de mensen gegeven om die te ontwikkelen? Maar dit is het verschil tussen geloof en ongeloof: wanneer ontdekkingen worden gedaan, dan zegt de gelovige: hoe groot is God, Die dit alles geschapen heeft. Terwijl de ongelovige zegt: wij vinden dit of dat uit en zo komen wij gaandeweg tot een onafhankelijke positie als mens zonder een god. Of anders gezegd: de gelovige wijdt wat hij heeft en wat hij vindt aan God. De ongelovige wijdt het aan de mens. En dit verschil stamt reeds uit het Paradijs.

D.F.

★ ★
★

HISTORIE

Het November-nummer van het Amerikaanse maandblad McCall's bevat een artikel waarin het een en ander wordt verteld van de onlangs door misdadigershand omgekomen senator Robert Kennedy.

Deze staatsman heeft meer betekenis voor het Amerikaanse volk en men mag wel zeggen voor de gehele wereld gehad, dan velen bekend was. Zijn broer, wijlen president John Kennedy, nam hem veel in vertrouwen en zijn oordeel heeft meer dan eens gewicht in de schaal gelegd, wanneer het kwam tot gewichtige besluiten.

Toen president Kennedy geconfronteerd werd met het plaatsen van missiles op Cuba door Rusland, was er in de binnenkamers van de Verenigde Staten verschil van mening over de houding die Amerika hiertegen aannemen moest. Enerzijds waren er de militairen, die er van overtuigd waren, dat militaire actie geboden was. Zelfs de senator van Arkansas, J. William Fulbright was voor militair ingrijpen. De ambassadeur bij de Verenigde Naties, Adlai Stevenson, was daarentegen bereid toe te geven aan de Russische eisen. Maar het was Robert Kennedy, die zeer beslist gekant was tegen militair optreden en die de zijde koos van McNamara, die een blokkade op zee had voorgesteld.

Zo zijn er meer dingen in het genoemde artikel, die de lezer doen vermoeden, dat soms het gehele wereldgebeuren afhangt van de juiste of verkeerde keuze, die een enkele man kan doen. In het artikel gaat het vooral om de twee Kennedy's. In andere nieuwsberichten komt men tot de conclusie, dat de beslissingen worden gemaakt in Moskou of in Parijs of in Londen.

Dan toch vol te houden, dat deze willekeurige beslissingen van willekeurige mensen alle afhangen van het besluit van de almachtige God, eist geloof. Wanneer men dit en andere soortgelijke artikelen leest, kan men een gevoel van bewondering of een gevoel van afkeef nauwelijks onderdrukken. Dat is menselijk. Maar verkeerd. Want geschiedenis is niet een aaneenrijging van beslissingen, die mensen nemen. Hoe vaak het ook een tegenstelling lijkt, maar geschiedenis is het ontvouwen en ontwikkelen van Gods plan. De Kennedy's in dit geval, en andere staatslieden in andere gevallen, zijn wetend of onwetend, mede-arbeiders aan dat grote plan van God, dat uitloopt op het grote gebeuren van de komst van Jezus Christus. God is bezig, zowel in de grote toename van Christenen in Indonesië als in het besluit van het hoogste gezag in de Verenigde Staten. Hij is bezig, in het toelaten van de verdrukking van Christenen achter de ijzeren en bamboe-gordijnen en in de plaatsing van missiles op Cuba. Want het gaat in al het wereldgebeuren zowel als in het kleine wereldje van de enkeling om Hem. Om Hem alleen.

D.F.

TOYS

AS ADVERTISED ON T.V.

Even if we don't look at the calendar our television set will tell us that Christmas is approaching. It seems that the commercials trying to tell our children about today's wonderful toys start earlier each year. Children are usually fascinated with the marvels of the toys shown on T.V. These toys are everything any boy or girl could ever want. As parents we often hear after such a commercial, "I want that for Christmas, Mom!" or "Can you buy that for me now?" Slowly but surely throughout these months our children are conditioned into wanting a certain toy until they think they simply cannot do without it. No other doll but Tearie-Dearie will do and no other game but Hands-Down will satisfy.

It is really no wonder that toy manufacturers invent more and more complex and mechanical toys. Our children are being dulled by commercial playthings for sale today and their creativity and imagination are being stifled. That is why we as parents should carefully choose toys for our children. Let us not be misled by the attractions and features of certain toys as shown on T.V.

Now I don't have anything against commercials as such, as long as you are not persuaded to try or buy every new product or toy advertised. But I do object to the types of toys that are being advertised as the be-all and end-all of entertainment. And I do object to the way these commercials condition our children into thinking they want nothing but the most elaborate and expensive toys.

In order to try to stimulate the dulled senses of a child the manufacturers have come up with the strangest toys. Many of you have probably seen the Green Ghost Game on T.V. It is actually advertised as "the most horrible game in the world". The announcer then adds, "You'll love it. It'll scare the daylights out of you." I don't know to whom this game appeals, but I should think that if children want to play ghost it is much more fun to make up a game themselves. That way it is still make-believe and not half as frightening as the game advertised which is too real.

All of us who are parents have at one time or another given our children some beautiful toy, only to discover that the child preferred playing with the box it came in. Quite often an old rag doll is more favoured than a beautifully dressed walking doll. In my opinion toys manufactured today are too realistic. Nothing is left for the child to imagine. There are dolls who cry, wet their diapers, pout, and say various sentences at the pull of a string. There is even a new doll who crawls along the floor. The homemaker toys for girls are so real they are duplicates of mother's appliances. How can a child ever play make-believe with these toys! Many toys for boys as well as girls are so mechanical and filled with batteries that all the youngster needs to do is press a button. This is a far cry from the real purpose of a toy. Its chief purpose is to stimulate a child's imagination. The toys we give our children should not be so complete that nothing is left for the imagination.

Then there is a new game called Ka-bala or The Mystic One, which tells your fortune like a child-size ouija-board. It tells children whether they will marry or not and with whom, and all sorts of other nonsense. The presumably "all-seeing eye" glows in the dark and can look into the future. This game certainly has no place in a Christian home for obvious reasons. Aside from that, let's keep our children children and not make them into little adults. Another toy which is advertised on T.V. and which had me shocked was a doll called Dr. Evil. This male doll is the enemy of Captain Action and Action Boy, and he comes equipped with many disguises "to hide his evil deeds". The good-triumphs-over-evil-theme is shown in this particular commercial with Captain Action defeating Dr. Evil in spite of his disguises. The evil deeds of Dr. Evil and the subsequent victory for Captain Action are to be invented by the boy whose toys they are. Here is a toy that would stimulate a child's imagination but definitely in the wrong direction. Our children are already aware of more evil and violence than we ever were when we were young, but is it necessary to stimulate this awareness by buying them toys with which they can act out the evil?

There are indeed very few toys on the market which stimulate a child's imagination in a constructive way. And there are even fewer toys which are truly creative. Construction toys like model kits, Lego blocks, Erection sets stimulate a child's imagination to a certain extent, but the result is often a duplicate of the real thing. It would perhaps be better if no booklets with examples were printed to go with such toys. Creative toys are those with which a child can create something all his own. Plain building blocks, nested boxes, pegboards are examples of these. Children will not easily tire of such toys, whereas they soon get bored with toys which require no imagination to play with and which afford no lasting entertainment.

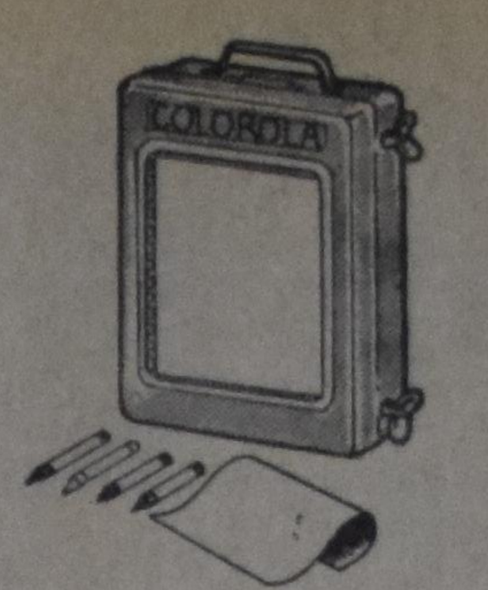

The next time your son or daughter wants this or that toy as advertised on T.V. don't be tempted by the so-called marvels of mechanism. Instead buy him or her a real toy for lasting enjoyment.

Joanne Beukema.

References used:
"Toys for Fun and How to Make Them", by Walter E. Schutz.

"EVERY CHURCH IN REFORMED ECUMENICAL SYNOD HAS HOMEWORK TO DO"

(Grand Rapids, Michigan) Every church belonging to the Reformed Ecumenical Synod, wrote the Rev. J. Overduin in Centraal Weekblad, has homework to do in matters of race. "We shall wait and see what each church in every country thinks it must do. This applies surely not only to South Africa, but to America, Indonesia and to the Netherlands."

Wrote Mr. Overduin: "South Africa does unbelievably much for the Bantu . . . And it is also true that nowhere in all Africa are the living standards and the possibilities for the black race so high and so great as in South Africa. This however does not remove the fact that philantropy, paternalistic care, diaconal succor are not sufficient in view of the great world development and the wakening of the racial consciousness and man's increasing maturity. They are as inadequate today as philanthropy and diaconal succor were in the West in the previous century. At the same time one must test the structures critically in the light of Holy Scripture. He who thinks he can himself excuse by pointing to all the good that has been done in the area of missions and government does not understand history, not the past, the present, nor the future. We (Netherlanders) — with all our fault and guilt — accomplished something great in Indonesia. But the Structures! I agree with Professor R. Soedarmo that the choice is "Either voluntarily or by a bloody revolution. History is full of this."

The Rev. Overduin did not agree with those South African delegates who stated that the RES statements on race did not condemn apartheid. "He who reads the recommendations well cannot baldly say whether the policy of apartheid is or is no concretely condemned. But certain important elements in the policy of apartheid are condemned." The statement that says no one may forbid interracial marriage Mr. Overduin found to be a case in point.

The homework for the RES churches he said, lies primarily in the last recommendation in which the Synod urged the member churches

1. To put forth renewed efforts to live wholly in accord with biblical norms;
2. To reject every form of racial discrimination and racism;
3. To reject every attempt to maintain racial supremacy by military, economic, or any other means;
4. To reject the subtle forms of racial discrimination found in many countries today with respect to housing, employment, education, law enforcement, etc.;
5. To pray for themselves and for one another that God may give wisdom and faithfulness in every circumstance. (RES)

FRYSKE JOUN YN STRATHROY

Waensdei, 27 november, youns om 8 ûre seil yn Strathroy Colborne Public School opfiert wirde:

"Operaesje Japinga"

Fleurige komeedzje yn trye bedriuwen, fen Abe Brouwer.

Kaertsjes binne faorût to kryen foar 1 dollar by Mel de Boer, 63 Front Street W., Strathroy en P. Hamstra, 94 Frank Street, Strathroy, Ont.

Kofje mei koeke fry!

SALEM provides Christian Psychiatric treatment through her

OUTPATIENT CLINIC

which is held on SATURDAYS at

100 REXDALE BLVD., REXDALE, ONT.

Appointments preferably to be made by the family physician, by calling 416-247-1449.

Kerstmis in Nederland

Wij hebben nog plaats op onze voordelige Groepsreizen naar Amsterdam.

Voor vertrekdata en verdere inlichtingen,
HET REISBUREAU DAT U GELD BESPAART:

BRANT TRAVEL SERVICE
552 BRANT STREET,
Burlington, Ont. 632-0720
Bij geen gehoor: 637-1172 - 632-8193

1928 - 1968
Rev. Francois Guillaume

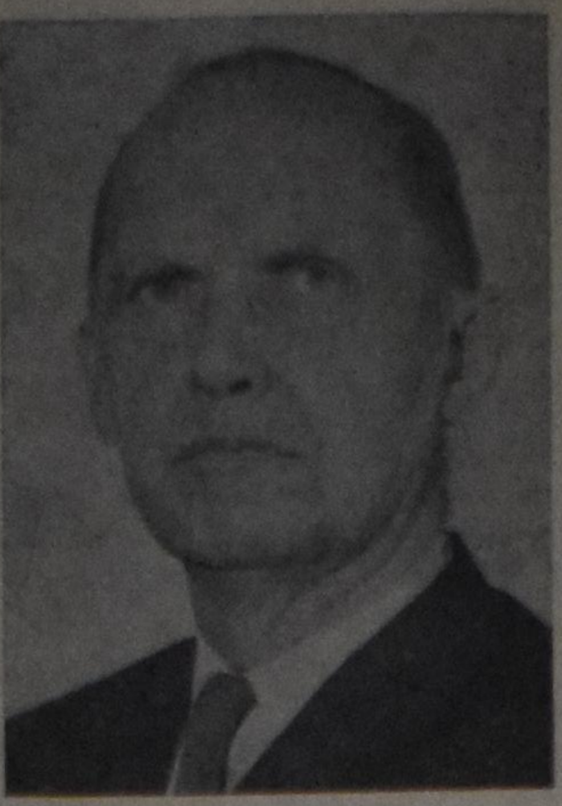

'Ik heb mijn woorden in uw mond gelegd en met de schaduw Mijner hand heb Ik u bedekt.'

Jes. 51:16

Ds. Guillaume van Edmonton III is veertig jaren dominee.

Veertig jaren in het 'wondere ambt'.

Veertig jaren is een hele tijd in een mensenleven en wanneer deze veertig jaren zijn doorgebracht in zulk een wonder ambt, dan is het zeker waard even stil te staan, achterom te zien en... dankbaar te herdenken.

Dat wij dit doen, niet alleen als Christian Reformed Church van Edmonton, maar samen met de lezers van Calvinist-Contact, behoeft wel geen nadere uitwijding, voor een ieder, die Ds. Guillaume kent. Nog afgezien daarvan, dat hij 11 jaar in Toronto heeft gewerkt, heeft hij zich door zijn werk voor de christelijke pers, door de A.R.S.S. en zoveel meer, een naam verkregen in geheel de Christian Reformed Church. Onze lezers kennen Ds. Guillaume en willen zeker met ons dit jubileum meevieren.

—

De tekst uit Jes. 51, die hierboven staat, is de intreetekst van Ds. Guillaume in zijn eerste gemeente: Het Friese plaatsje Oosterend. De datum 1928 zegt ons dat Ds. Guillaume student was in een voor de Gereformeerde Kerken in Nederland wel zeer spannende tijd. Wie onzer weet niet het jaartal 1926 te noemen en denkt daarbij niet aan de kwestie-Geelkerken? Hoe moet dit de studenten van de Vrije Universiteit hebben geschokt dat een van haar beste leerlingen werd geschorst als predikant. Wat een onrust was er toen onder deze mensen en hoe verheugd waren zij, toen de synode van Assen er openlijk voor uit kwam, dat het hier ging om de Waarheid van het Woord Gods tegenover de wetenschap.

Ds. S. G. De Graaf wist wel wat hij deed, toen hij als bevestigingstekst nam: Amos 3:3, "Gaan er ook twee tezamen, zonder dat zij het eens geworden zijn?"

In dat uur, waarin Ds. Guillaume zich verbond aan de gereformeerde kerken en hij 'Ja ik, van ganscher harte' zeide op de vraag: Of Ge belooft Uw ambt, naar deze leer getrouw te bedienen en Uw leering te versieren met een godzalig leven? werd hem dit woord uit Amos voorgehouden. Twee tezamen: De man en het ambt. De man en de Kerk die hij dient.

En het is de leer der Kerk, dat is de boodschap van de Bijbel, die Ds. Guillaume nu nog brengt.

Oosterend

Oosterend 1928. Hoe men daar over Ds. Guillaume dacht en denkt, blijkt wel uit het feit, dat hij met op één na algemene stemmen werd beroepen, en dat men nu na veertig jaren, hem nog herinnert. Deze zomer heeft onze Jubilaris zijn eerste gemeente nog eens bezocht en er ook gepreekt. Na de dienst werd Ds. verrast met een aandenken. Wel een bewijs dat men hem daar nog niet vergeten is.

Na vier jaren werd een beroep aangenomen. De afscheidstekst: "En dit is de overwinning, die de wereld overwint, namelijk ons geloof." Typerend: dit is een tekst waarover de oude Prof. Bavinck tal van keren heeft gepreekt: De wereldoverwinnende kracht van het geloof. Hij kende het en moest het nog meer leren kennen.

Klundert, of De Klundert

Dit plaatsje, gelegen in een hoekje Calvinisme bijna in het roomse Noord Brabant, werd de tweede standplaats. Zeven jaren werden hier doorgebracht. Door diepe wegen moest het hier gaan, maar de kracht van het geloof bleek ook hier. Het zijn gezegende jaren geworden. Men heeft in Klundert veel met Ds. Guillaume op. Of dat alleen door hem komt? De naam Hagt zal ook wel een woordje meespelen. In elk geval betekent ook nu nog voor de Guillaumes: naar Nederland gaan: naar Klundert gaan. Vraag dit maar aan Mevrouw.

Wist U dat Ds. Guillaume erg voor het instituut van Voorlezer is? Toen het algemeen in de gereformeerde kerken werd afgeschaft, behield Ds. Guillaume het met de gezonde motivering: het is zinvol dat ook de gemeente in de eredienst medewerkt bij monde van de voorlezer.

In één ding is hij totaal veranderd: in 1932 had hij bezwaar tegen ruilbeurten in de classis, want, zo zei hij: ik ben dominee van de Kerk van Klundert.

1939-1947 Sneek

Dit zijn ruim acht jaren van de veertig. Wat laat het zich gemakkelijk neerschrijven deze jaartallen. Maar wat een inhoud voor de Guillaumes! Het was natuurlijk al heel wat voor Mevrouw Guillaume om de Klundert te verlaten. En dan naar het verre Sneek. Het nam je een dag voor je er was in die dagen. Op 15 augustus 1939 kwam men er aan. Veertien dagen daarna was er de oorlog tussen de grote mogendheden. De eerste twee à drie jaar ging het werk nog vrij regelmatig door. Ook werd het gezin daar uitgebreid door de komst van Betty en later van Guus. Wie goed gereformeerd is weet dat 1939 Sneek ook betekent de bewuste Synode van de Gereformeerde Kerken. Ds. Guillaume maakt ook daarvan deel uit en wie hem kent, weet dat hij zijn best deed om bovenal de eenheid der broeders te zoeken en te bewaren.

1940. De Nazihorden kwamen over ons vredelievend volk. Al wat ons dierbaar was en heilig: Vrijheid, Recht en Gerechtigheid, werden vertrapt onder zware laarzen van deze horden.

Hemelvaartsdag 1942. De gemeente komt tezamen in Gods Huis. Na de dienst moest Ds. voor een verhoor even bij de Commandant komen. Dit 'even' duurde tot 26 mei 1945. Gevangen genomen wegens: Ophitsing tegen het Derde Rijk, werd Ds. Guillaume eerst voor 6 weken naar de gevangenis te Leeuwarden vervoerd. Vervolgens naar het concentratiekamp te Amersfoort, daarna naar Dachau, hetwelk terecht een vernietigingskamp werd genoemd.

Temidden van grote ellende, honger en dood, mocht hij ook daar het woord Gods bedienen en 'Andachten' houden. Wie deze nu leest, wordt ontroerd bij de gedachte dat het houden van zulk een gesprek zelfs de dood tengevolge kon hebben. Is het niet de wereldoverwinnende kracht van het geloof, als hij temidden van de diepste ellende zijn medegevangenen mag wijzen op het 'Heden zult ge met Mij zijn' en dan eindigt met "Daarom kunnen wij niet verloren gaan en zullen zeker thuiskomen."

Dit heeft zich hier reeds vervuld, want Ds. Guillaume is gelukkig thuisgekomen. Hij draagt nog wel steeds bij zich de herinnering aan wat hem werd aangedaan, maar de danktoon overheerste toch.

Ook de dank voor wat de Kerk van Sneek aan hem en zijn gezin hebben gedaan. Dat bleek ook wel toen in 1946 hij reeds een beroep naar Amsterdam kreeg. Dit werd niet aangenomen.

Maar toen na een jaar de Kerk van Amsterdam weer beriep, meende hij het niet te kunnen afwijzen. Dit is een eigenaardigheid van Ds. Guillaume: meestal werd hij twee keer beroepen voor hij het eenmaal aannam.

1947-1953 Amsterdam

Wat moet dat voor een geboren Amsterdammer zijn: weer terug in zijn stad. Maar wat zal Mrs. Guillaume vreemd hebben opgekeken: wonen in een bovenhuis. En druk. Maar ook hier heeft Ds. Guillaume weer gewerkt. En in de Kerk en daarbuiten. Hij spreekt nog graag over zijn werk als gevangenispredikant. Wie kon dit beter doen dan hij. Hij deed het met liefde. Maar toen hij voor de keus werd gesteld: full-time gevangenispredikant, meende hij te moeten weigeren, met de motivering dat hij zijn gemeente niet kon missen. En wat een druk leven is dat daar geweest. Daar zijn de drie diensten per zondag hier maar een peuleschilletje bij. Ja, predikant te zijn in de hoofdstad is voor velen het einde van hun loopbaan. Als je dat eenmaal bereikt, welnu, dan blijf je daar tot het eind.

Wie er nu voor het eerst met het woord Canada is opgekomen, weten we niet. Het zal wat dat betreft wel niet zo gegaan zijn als ons allen. Als de idee van emigreren je eenmaal te pakken heeft, laat het je niet meer los.

Nu ligt dat voor een predikant wel wat anders. Toen een broeder uit Amsterdam naar Toronto ging vroeg hij Ds. Guillaume wat deze dacht van een beroep. Maar dat werd afgewezen. Toen echter de Christian Reformed Church van Toronto officieel een beroep uitbracht, heeft Ds. Guillaume een taak gezien en is hij gegaan. Iedereen in Amsterdam raadde het hem af en toch... hij ging omdat hij voelde dat hij daar nodig was.

Toronto 1953-1964

De Kerk van Toronto was pas tien maanden oud, toen Ds. Guillaume er kwam. Hij werd emigrant gelijk wij allen. En wat heeft Ds. Guillaume in Toronto gewerkt. Niet alleen de moeilijkheden met een vreemde taal, maar daarnaast zoveel moeilijkheden met nieuwkomers. We weten nu allemaal wel wat dat is en hoe lastig wij het vaak een dominee konden maken. Ds. Guillaume heeft daarvan rijkelijk zijn deel gehad. Maar hij heeft door zijn trouw de kerk daar gebouwd. En zo zijn deze 11 jaren in de hoofdstad van Ontario tot rijk gezegende jaren geworden. Vanuit een oude gehuurde kerk mocht hij zijn gemeente leiden in een nieuw en ruim kerkgebouw. Had hij ooit gedacht hier nog weer eens weg te zullen gaan?

Edmonton 1964-heden

Edmonton III werd vacant. Rev. Nederlof had meer dan 8 jaar hier gewerkt. In deze vacature moest worden voorzien. We waren toen een kerk van wel over de 200 families. Met nog steeds een hollandse dienst per zondag.

Wie zouden wij moeten beroepen?

Ds. Nederlof noemde de naam van Ds. Guillaume en met algemene stemmen werd toen het beroep uitgebracht.

En zo arbeidt Ds. Guillaume sinds vier jaar in ons midden. Zeker, het heeft even geduurd eer wij aan hem gewend geraakt waren; het bracht wel eens wat moeite, maar gelukkig hebben we elkaar gevonden.

En zo mogen we met elkaar nu gedenken hoe voor veertig jaren de herderstaf werd opgenomen.

Veertig jaren V.D.M., dat is Bedienaar van het Woord.

Paulus spreekt ergens van een 'voortreffelijk werk'. Welnu, Ds. Guillaume, reeds veertig jaren moogt U dit voortreffelijke werk doen en wij allen wensen U toe dat er nog vele jaren aan worden toegevoegd. U raakt niet uitgepreekt, U raakt niet uitgepraat, want 'Ik heb mijn woorden in Uw mond gelegd'.

Het is in die overtuiging dat ge dit 'wondere ambt' hebt aanvaard. Het was die overtuiging die U in deze jaren, door de diepste diepte gaande, staande hield in de kracht des geloofs.

Het is die overtuiging die U de kracht geeft de toekomst in te gaan. Want 'de toekomst is reeds begonnen' toen de Twee tezamen het eens werden: De Dienaar en zijn Meester.

P.M.

Edmonton, Alberta.
November 1968.

DE STENEN BRUID

door
M. Van Nuis-Zuidema

(23)

"Ellewien," Berend legt zijn hand op haar schouder en ziet haar aan, "sterkte hoor."

Het woord is afgezaagd en z'n stok zwiept venijniger door de lucht en tikt harder op de stenen dan ooit, als hij verder loopt. Daar ben je nu man van de wetenschap voor en nog christen bovendien en je weet niet anders te zeggen dan sterkte. Dat kan de eerste de beste leegloper ook.

Maar Ellewien heeft in z'n ogen gekeken en meer begrepen dan enkel het "sterkte".

Het verwarmt haar en doet het schrijnen toch minder worden en dan ondergaat ze onder het verder gaan de eigenaardige sensatie, te lopen in de jonge dag, door de frisse morgenstad, door het licht dat fleurig is en nog niet moe, zoals aan het einde van de dag, gaande temidden van zoveel andere mensen, die zich naar hun werk begeven. Allemaal hebben ze een doel. Moeten ze straks ergens zijn. En zij ook. Het is geheel nieuw voor haar, dit gezamenlijk optrekken, toch geheel los van elkaar, en vaag voelt ze zich één met al die anderen, voor wie zich straks ook een deur zal openen, waarachter hun werk wacht.

En dan opeens is het daar weer, zoals zo vaak deze dagen: dat alles overheersende, dat het geen werkelijkheid is dat ze hier loopt. Dat ze droomt. Dat ze wakker zal worden en thuis zal zijn bij vader en moeder. Dat Dani op de piano zal spelen... ja waarom juist Dani, denkt ze vaag.... en dat het toch straks zondagmorgen zal zijn, ja, op zondagmorgen moest ze wakker worden na de zaterdag, en dat ze beneden deze droom zal vertellen en later ook.... aan Jochem.

Maar Ellewien wordt niet wakker en de zondagmorgen, die er niet geweest is, is al voorbij en haar droom is verder gegaan; intussen telt ze de huisnummers in de straat af; daar is het huis al en daar, achter het glas, het tere gezichtje met de bruine ogen van Celestientje, kind uit haar dorp....

Ze hebben op haar gewacht, de kinderen met Tera, die het zich probeert in te denken, hoe het Ellewien nu te moede zal zijn.

Door het raam zien ze haar aankomen. Wim holt naar de gang en doet de deur open, maar langs hem heen vliegt Celestientje, vlug en lenig als ze is, Ellewien in de armen. Achter de kinderen wacht Tera en bij haar Hein. Z'n donkere ogen zien op Ellewien neer en ze heeft opeens het gevoel, of hij weet wat ze denkt.

"Welkom hier. Daar doe je goed aan mijn vrouw een handje te komen helpen."

Ellewien knikt alleen maar en ze drukt Celestientje, die haar nog steeds stijf omknelt, wat steviger tegen zich aan. Het geeft haar een houvast, want, denkt ze, als de mensen aardig doen is het vaak nog moeilijker.

Maar de drukte om haar heen en al het nieuwe waar ze nu haar aandacht aan moet schenken, verjagen deze gedachten, als ze bij Tera in de kamer zit, die in het minst geen haast blijkt te hebben. De aanwezigheid van Ellewien geeft haar het gevoel dat alles nu wel klaar zal komen. Tera neemt haar mee om het huis te zien. "Dan ben je meteen bekend met de hele situatie hier," zegt ze op de trap achterom tegen Ellewien en lacht als ze ziet, hoe heel de stoet haar volgt. In optocht gaat het de gangen door, van kamer tot kamer en boven doet Tera ook de deur van haar atelier open. De deur die ze tot nu toe voor de kinderen zorgvuldig op slot heeft gehouden. De verfboel hier en trouwens heel de entourage is te verleidelijk voor hun grijpgrage handen.

En toch heeft Tera meteen spijt, als ze Ellewien voor laat gaan en langs haar heen de schets ziet, die ze eerst weg had willen halen. De nog niet geheel voltooide schets van de stormramp.

Dit hier te tekenen, vluchtig nog, met houtskool, is Tera's wijze geweest om haar overvolle gemoed te luchten.

Dat ik dat nu kon vergeten, verwijt ze zichzelf.

En ze moet toezien, hoe Ellewien als aan de grond gekleefd blijft staan met de kinderen, die dit ook herkennen, stil tegen zich aangedrongen.

"Het water," zegt Wim eindelijk en de kleintjes zeggen het hem na, ieder in eigen toonaard. "Het water." "Het water." En Ellewien kijkt maar en staart en eindelijk komt over haar lippen: "Heeft meneer dat gemaakt? Ja, zo was het precies." Er springt iets blij's in Tera omhoog, om de lof, waar toch ook zij gevoelig voor is, en haast verlegen klinkt haar stem dan: "Nee, mijn man tekent niet, het is een dingetje van mij."

"Bent u er dan geweest?" vraagt Ellewien verbaasd.

"Nee, maar ik had het me zo ingedacht."

Dat kan Ellewien moeilijk begrijpen. Het niet gezien hebben en het toch zo, ja, zo levend en net zoals het was weergeven.

Tera ziet hoe de kinderogen al verder dwalen langs de verf en de penselen en om erger te voorkomen geeft ze hun alle drie een stuk papier en wat kleurkrijt. Intussen beziet Ellewien ook de andere schilderijtjes en schetsen en tekeningen, maar telkens en telkens weer dwalen haar ogen terug naar die ene fascinerende schets.

Hebben de kinderen het Tera in het ziekenhuis moeilijk gemaakt, nu breken ze in hun argeloosheid de ban.

Celestientje ontdekt de vleugel. Aarzelend en heel voorzichtig drukt ze met haar roze wijsvingertje één van de ivoren toetsen naar beneden. Een kort, maar o zo melodieus geluid verbreekt de stilte. Trekt ogenblikkelijk de gedachten weg van het gruwelijke, dat de tekening voor hen opriep. Wim volgt Celestientjes voorbeeld. Boem, klinkt het hard uit de lage tonen. "Nee, jij niet!" Celestientje schiet langs al de blanke toetsen heen naar hem toe en vinnig duwt ze hem weg. "Niet doen!" schrilt hoog haar stemmetje. "Jij geeft brommers!" Met haar linkerhand hem weghoudend steekt ze zelf de rechter alweer naar de hoge tonen uit. En nu geen aarzelend vingetje, maar fors slaat ze de toetsen aan en even vervult een klein snoer van verfijnde klanken de kamer. Op zichzelf doet dit Ellewien niets. Zij is wel erger gewend op de oude piano thuis, maar wel brengt het haar in Jochems kamer in het burgemeestershuis.

Tera weifelt. De vleugel is haar een kostbaar bezit, waar nog nooit ruw een hand naar is uitgestoken. Poem, Wim kan het niet laten, vooral nu hij weet, dat Celestientje de alleenheerschappij wil hebben. Maar juist als Bennie zich tussen hen inwringt en het spelletje mee wil gaan doen, luidt beneden tweemaal de bel.

"De melkboer!" roept Tera en haar eigen stem klinkt haar als een verlossing. "Komen jullie mee?" Uitnodigend houdt ze de deur open en de kinderen, alweer belust op iets anders, stormen langs haar heen.

Op dit ogenblik wordt Ellewien zich van haar taak hier bewust. "Blijft u maar mevrouw, ik zal wel gaan. Hoeveel moet ik nemen?"

"Hoeveel...? o ja, wacht eens! Ja... drie flessen, Ellewien, en drie vanille."

Ellewien snelt de trap af, doet de voordeur open.

"Goedemorgen," klinkt haar vanaf de stoep tegen.

Eén moment is het of ze terugdeinst. Voor haar staat een frisse jonge kerel in een bruin manchester pak, een blozend gezicht, wat golvend, donkerblond haar en ogen die haar belangstellend aanzien. Hij lijkt niets op hem en toch.... toch doet hij haar aan Jochem denken.

De melkboer reikt over de wagen, neemt een voor een de flessen uit de rekken, overhandigt haar de drie vanille en zet de grote flessen op de grond.

"Alstublieft," zegt hij alleen en zij niet meer dan: "Dank u wel." Ellewien ziet toe, hoe hij monter op de wagen springt. De leidsels neemt. Ze ziet, hoe het paard aantrekt en hoort de melkbussen en flessen rammelen met een vrolijk geluid. "Juffrouw!" Met gespreide benen fier op de bok staand steekt de melkboer z'n hand met de leidsels erin voor haar op, ten groet. Hij ziet niet meer om, maar trots als een overwinaar fluit hij een deuntje en denkt: Morgen komt er weer een dag.

Maar de volgende dag is het Tera zelf die de melk neemt. "O mevrouw," zegt Teun langs z'n neus weg, "ik dacht dat u al een nieuwe hulp had; ik zou immers voor u uitkijken."

Tera schudt van nee en ja tegelijk. "Weet je hoe dat zit, Teun? Ja, ik heb wel een hulp, maar een evacué." Ze vertelt hem in 't kort Ellewiens geschiedenis. Behalve van Jochem, dat gaat hem niet aan.

En weer klettert de wagen weg. En weer staat hij daar fier op de bok, maar z'n fluiten is nu nadenkend, langgerekt, zonder wijs. Boven z'n ogen is een lichte frons. Is het zo? denkt hij. Is het zo?

Gister heeft hij in Ellewien direct een aardig meisje gezien. Een bloemetje langs z'n pad. En z'n ijdelheid zegt hem dat zij hem ook zag. Zo is hij het ook gewend. Die blik van verrassing gister in haar ogen, ja, hij kent dat. De lach om z'n mond wordt breder en toch trekt hij geërgerd aan de leidsels, omdat hij nu het gevoel heeft, dat zij hem op de een of andere manier toch anders zag dan hij vermoedde en zoals "de" aardige meisjes dat doen.

En wat hem zoëven verteld is, is hem, ook al tot z'n ergernis, een waarschuwing, dit bloempje niet te plukken, om er z'n spel mee te spelen van aanhalen, winnen en dan verveeld weggooien.

Z'n stevige handen geven een nijdige ruk aan de leidsels. Daarna wordt z'n fluiten weer lustiger, omdat z'n ijdelheid zelfs in dit geval hem nog kan strelen.

Het is een geheel nieuwe ijdelheid, omdat hij ervaart dat hij z'n spel toch ook nog wel kan laten als het moet.

Maar als Ellewien, die in de tuin was om er wasgoed op te hangen, in de keuken komt en daar de volle flessen ziet staan, gaat er een golf van spijt door haar heen. Ze heeft iets gemist dat ze had willen grijpen. Waar ze, vanaf het moment dat de melkwagen de vorige dag rammelend de hoek om reed, naar heeft verlangd. Min of meer onbewust misschien, maar het was een punt, waar ze naar toe leefde: morgen komt hij weer. En vanaf het wakker worden deze ochtend heeft ze het geweten: straks is er weer dat geluid. Ze is het tafereel voor zich blijven zien, dat zich voor dat andere, dat grauwe, dat afschrikwekkende schoof als een lichtend iets. De wagen, het paard, de man op de bok met de leidsels stoer in z'n handen en dat alles in de uitbundige, helle, stralende morgen. Het was een moment van bevrijding dat weer zou komen, een moment van ruimte van binnen. Maar nu is dat alles voor vandaag ingeploft en is er weer dat stijve, dat haar omsnoert en knelt in z'n greep. Slap en willoos staat ze bij de tafel met het gevoel dat er niets moois meer is. Ze kijkt om zich heen in de moderne, lichte keuken, waar alles glanst en gaaf is, maar die haar nu een stille, benauwde cel lijkt. Maar alles om haar heen verdwijnt en ze ziet dat andere, nog ongebruikelijke keukentje. Het was met geel gestreepte valletje langs het raam, het dito kleedje op het tafeltje.

(Wordt vervolgd.)

THE EVANGELICAL FELLOWSHIP OF CANADA

by Rev. J. D. Tangelder

❸

THE BEGINNING OF E.F.C.

The E.F.C. can trace its history to March 1964, when a call went out to ministers living within a 100 mile radius of Toronto to meet in the famous Knox Presbyterian church to consider the advisibility of forming a fellowship of evangelicals in Canada. Speaker at this meeting was Dr. Everett Catell, then president of the World Evangelical Fellowship. This meeting produced a Steering Committee with Dr. H. Faught as chairman, charged with the responsibility of drafting and organizational program for the formation of a fellowship of evangelicals. A second meeting of interested evangelicals was held on February 15, 1965, in the People's Church, Toronto, and at this meeting the E.F.C. was officially born and Dr. Faught was named as first president. (13) After leading the E.F.C. from a small Ontario orientated group of evangelicals to a nation-wide organization, Dr. J. Harry Faught stepped down from the presidency in the beginning of 1968 and Dr. W. Fitch succeeded him. He accepted the post of presidency after much hesitation. After seriously and prayerfully weighing the pros and cons he was persuaded that he could do nothing else but accept. As he said "But persuaded as I am that evangelicals have a most significant part to play in the Canada of tomorrow, I could do none else." (14)

STATEMENT OF FAITH

What are the objectives of the E.F.C.? They are "to reaffirm loyalty to the historic, evangelical doctrines of Christianity as represented in our Statement of Faith, and in mutual fellowship with all of like faith to stand against the apostacy of our day." (15)

The statement of faith is as follows: "Statement of faith — Simple but absolutely basic. In unity with the historic creeds, we affirm that Jesus Christ is Lord and that His is a solitary throne. There is no rival to Jesus Christ; He reveals God the Father and He authenticates the Holy Scriptures. He is Saviour and Judge of men. His servants are called to be witnesses to Him and this is our real mission. Yet, following Him, we share His concern for the suffering, the dispossessed, the outcast, the refugee, the poor, the helpless and the sinner. Here is the affirmation we make. The Evangelical Fellowship of Canada believes . . . , (1) That the Holy Scriptures as originally given by God are divinely inspired, infallible, and entirely trustworthy; and that they are the only supreme authority in all matters of faith and conduct. (2) That there is one God, eternally existent in three Persons, Father, Son and Holy Spirit. (3) That our Lord Jesus Christ is God manifest in the flesh and that belief in Him commands belief in His sinless life, His divine miracles, His substitutionary death, His resurrection and ascension, His mediatorial work, and His personal return in power and glory. (4) That the salvation of lost and sinful man is won through the shed blood of the Lord Jesus Christ by faith and apart from works; and that those who thus believe in Him are regenerated by the Holy Spirit. (5) That the Holy Spirit indwells all who believe in Christ and that only through His indwelling is the believer enabled to live a holy life and to witness and work for the Lord Jesus Christ. (6) That the Church of Jesus Christ is the unity of all true believers in Christ and by the Holy Spirit all such who believe are members of the Body of Christ. (7) That there will be a resurrection of all, both saved and lost; they that are saved unto the resurrection of life, and they that are lost unto the resurrection of damnation." (16)

I am sure that we could certainly give our assent to this statement. It is clear, concise, and true to God's Word. It forms a good basis for dialogue. It also does recognize the sccial responsibilities of the evangelical. The quarterly publication of the E.F.C. "Thrust" bears this out. Rev. Leslie Tarr's article "Poverty and the Just Society" tries to stir Christians into a concerned outreach to the underprivileged. Gerald Vandezande, the well known C..LA.C. representative and chief editor of "The Guide", and Robert N. Thompson, M.P. of Red Deer, are with a few others on the editorial staff of the Thrust as associate editors. These men are well qualified to speak for the evangelicals about the social problems our nation is facing.

PRESENT SITUATION

Our relationship with the N.A.E. was broken because of an overreaction to fundamentalism. Dr. Faught mentioned that the E.F.C. was similar to the N.A.E., although there are some differences in approach and in scope of work. The differences referred to are due I believe to our different national heritage. In Eastern Canada, fundamentalism hás been shaped by both American and British influence. Out West, fundamentalism is more of an American heritage. Extreme fundamentalism is not so wide-spread here as in the U.S.A. In Canada, there is a very favourable trend in fundamentalist and evangelical circles towards a better trained clergy, and cultural involvement. Dr. Mariano DiGangi, in his keynote address of the Winnipeg Convention of this year said "With the liberal emphasis on high standards of academic and theological training for the ministry and a seeming playing down of spiritual qualifications, the evangelical is inclined to react against intellectualism and to make a plea for getting back to the simplicity of teaching the Bible. But faith is not to be blind and credulous, rather, informed and intelligent. There must be an evangelical theological education that is academically acceptable in a day of advanced learning. Evangelicals must be able to say, not simply that they believe, but that having looked at all the questions, in the face of them they believe." (17) These words are well spoken and deserve our support. The E.F.C. is not made up of just "hot headed" fundamentalists who have joined forces in fear of being overrun by the liberals. The E.F.C. appears to be a positive movement.

Who are some of the leading men involved? Dr. William Fitch the present president needs no introduction. He is well known by our people through his staunch support for the C.L.A.C. He is a very able Presbyterian minister and a Reformed scholar of rank. Dr. Harry Faught, a Pentecostal, is not anti-intellectual as are most of the old line Pentecostals. He has a bachelor's degree in political economy from McMaster's University, Hamilton, Ont., and a master's degree. He also holds a doctor of theology from Dallas Theological Seminary, which is a dispensationalist school of high academic standing. Rev. Leslie K. Tarr is on the staff of Central Baptist Seminary, Toronto, Ont. He is also a highly gifted journalist. Mr. Tarr is also well known to the C.L.A.C. supporters through his articles in "The Guide". The evangelical Baptists have lately become quite interested in the C.L.A.C. and also in the Christian school movement. Their monthly magazine has carried recently an article written by Gerald Vande-Zande, and an article by an evangelical Baptist in support of Christian schools. These are only a few of the names. I mentioned them to show that the E.F.C. is not made up of culture shy(negative, unintelligent fundamentalists.

MEMBERSHIP

Who are eligible to become members of the E.F.C.? You may join as an individual, a congregation, or organization. You may join as a group in any area-ministerial or "lay". You may join as a group of churches in a city or province. (18) There are enough possibilities from which to choose.

The E.F.C. is an ecumenical movement which needs our support. We are numerically strong compared to some other evangelical churches. We have a rich theological heritage and background and a closely tight church organization. The C.L.A.C. has made fruitful connections in the fellowship already and needs our further support in making an impact upon Canadian evangelcals. I do believe that the A.A.C.S. will also have a good opportunity for outreach through contacts with the E.F.C.

In the E.F.C. there is, besides Reformed Christians, a wider body of Christian people, who sincerely believe in the Lord Jesus Christ and love His cause according to their background and training. They have many misconceptions and errors, as we see it. Yet, we recognize them as fellow-Christians and include them in the one, holy Catholic church, which we confess each Sunday in one of our worship services. As such they are brethren and we have certain beliefs and concepts in common. Of course, as a Reformed Christian, I regret many of the features pertaining to Pentecostalism and other groups. We do not want these concepts in our churches. However, there is no reason why we should not join hands in an organization to attain a common cause. We live in days of upheaval. It is becoming increasingly difficult to remain orthodox in our nation. The voice of the liberal churches is heard everywhere. Let the evangelicals speak out now! If we see the E.F.C. going into un-Biblical ways, we can correct in love. They are willing to listen to us Calvinists. This has been shown already in their brief existence. We do not need to fear that our voice will be lost in the E.F.C. We will not be a lonely orthodox group crying in the wilderness. We will be respected for what we stand for. Next year, on Wednesday and Thursday, 5th and 6th March, 1969, in Knox Presbyterian Church, Toronto, the annual meeting will be held. The working sessions will be in the church and the closing metting will be in the the Massey Hall. There are many of our churches in Toronto and vicinity. This presents a good opportunity for many of our people to attend the workshops and the main rally at Massey Hall, and find out first hand what the E.F.C. stands for and purposes to do. Those wishing information on the E.F.C. please write to Evangelical Fellowship of Canada, Box 878, Terminal A, Toronto, Ont.

BIBLIOGRAPHY

13. Evangelical Thrust, Vol. I, No. 1, April 1968, p. 2.
14. Circular letter E.F.C., July 22, 1968.
15. Thrut Vol. I, No. 1, October 1968, p. 14.
16. Ibid., p. 14.
17. Evangelical Thrust, Vol. II, No. 1, April 1968, pp. 2f.
18. Ibid., Vol. I, No. 1, October 1968, p. 22.

FLOURY TASTY POTATOES

Wholesale and Retail

Groenewegen and Sons Produce Ltd.

SOUTH EAST CORNER
UPPER JAMES STREET AND LIMERIDGE ROAD
HAMILTON, ONT.

THE STRUGGLES OF A DUTCH IMMIGRANT

by TED REITSMA

(XII)

BRIGHT AND DARK SIDES OF CITY

Life in Edmonton had its ups and downs too. I had kept my job with Alberta Co-operative movement and was on the road 90% of the time. In an ordinary year I covered over forty thousand miles on gravel or dirt roads, in dry and rainy weather, having meetings north and south, west or east, organizing Co-op stores, and Credit Unions for the next four years.

Then our son Harry joined the Royal Canadian Mounted Police and was posted in Ontario. My daughter Sadie married an electrician and we decided to form a partnership and open a hardware store in a suburb of Edmonton, called Beverly. I invested the money, realized from the sale of a house I owned in the west section of the city, in the business and agreed to manage the store, while my son-in-law would take contracts as electrician.

During that year I took a two-month leave of absence and visited my family in Holland. My parents had already gone to their eternal home, but most of my brothers and sisters were still alive. After 35 years of separation, members of a family have become strangers and this is what had happened to all of us. Nevertheless I renewed the relationship and was very happy to have seen them again. I rediscovered Holland in this trip and enjoyed it thoroughly. It was my first holiday ever since I had left in 1913.

It takes some time to establish a business on a solid basis when one starts from scratch. To add to the income, I became a real estate and insurance salesman and did surprisingly well at it.

In the 1950's another wave of immigrants was entering the country. As I knew from experience the problems they would have to face, I organized a welcoming committee composed of 8 members of our church.

On a Sunday morning, on my way from church, I stopped at the Immigration hall to see if there were any arrivals. One family had landed at the hall the day before. As I invited them to dinner, the man enquired if I meant: "the children too". There were eight of them. My wife welcomed them and as we had a turkey ready, it was a simple matter to provide a meal for so many, which at first had caused a little worry to my wfe.

As more and more immigrants moved to the Edmonton area, it became impossible for volunteers to do all the work. The Synod of the Christian Reformed Churches appointed a fieldman in the person of Mr. Herman Wierenga, to assist the newcomers in finding homes and work. He did a tremendous job and put his whole heart into it. Now and then a immigrant was not satisfied, but the majority of them appreciated the help offered.

It was soon realized that the immigrants in a city needed more than work and housing. There was the whole field of sickness and life insurance to think about. As a result of discussions, a local Immigration Society was organized and contracts were made with insurance companies offering the necessary coverages.

As chairman of the Board of directors until 1965, I may say with pride that it has accomplished what it set out to do: to protect immigrants and their families against insecurity caused by prolonged illness and often death. Later on, it became apparent that many of these immigrants wished to engage in business enterprises. But capital was missing. In order to solve that problem, we organized a Credit Union.

The start was very small. The original membership included only 18 members and $80.00 of paid-up share capital. It has grown to-date to a membership of 2,000 members and a share capital of $750,000.00, I had the honour and privilege to serve on this organization as chairman until 1965. It has proven a magnificent success and the cooperation of all made all these dreams possible.

(To be continued.)

WIJ kunnen wel zeggen
KIJK, ZO BRANDEN
RITMEESTERS!

maar weet U er dan alles van?
Neen! 'n Ritmeester moet U roken.
Geniet van het weelderige aroma
en U weet hoeveel meer U met
RITMEESTER geniet van Uw
zelfde sigarengeld!

Niet voor niets is RITMEESTER de meest
gerookte Nederlandse sigaar in Canada.

"ELK RITMEESTERMERK EEN MEESTERWERK"

Cigarillos:			*Sigaren:*		
Cocarde	10	$ .45	Half Corona	5	.70
Saluto	10	.55	Chic	10	1.25
Quick	10	.60	Klaroen	10	1.50
Page	20	1.15	Parmant	10	1.65
Livarde	20	1.45	Galop	10	1.90
Tablo	20	1.50	Major	10	2.50
Ritme	20	1.90	Gracia	10	3.—
Pikeur	20	1.99			
Rozet	5	.55			
Tabret	5	.75			
Excl. Prov. Tax			Excl. Prov. Tax		

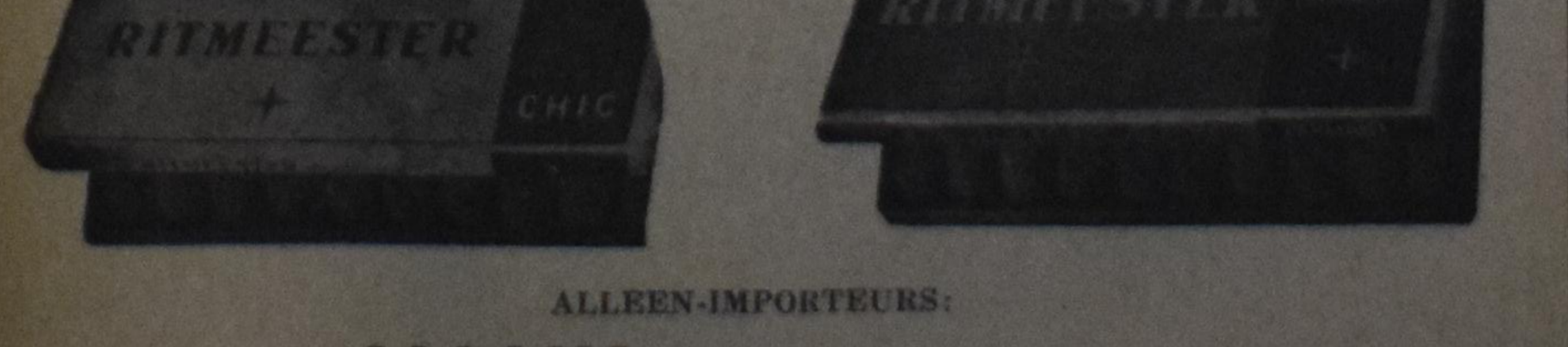

ALLEEN-IMPORTEURS:
VAN'S *Importing Limited*
BOX 826 — HAMILTON, ONT.

Koningskinderen

Er woont een vrouw bij ons in de straat. En ik ben er helemaal niet blij mee, want ik mag haar niet. Ze zit altijd achter haar gordijntjes over de straat te gluren. Niets schijnt die vinnige oogjes te ontgaan.

Zij woont net in het stukje straat, waar ik altijd met ons meisje wandelen ga, omdat dit het enige stukje is, waar ze geen stoepen op of af hoeft. Want dat kan ze niet. Ons meisje is achterlijk en misschien wil ik daarom niet langs dit raam. Ze kan ons immers al van verre aan zien komen. En dan zou ik wel vóór mijn dochtertje willen gaan staan, om haar te beschermen tegen die ogen, en tegen alle ogen, die op haar gericht zijn. Ik zou liever terug willen gaan, naar huis, waar ik niet die ogen hoef te zien, ogen, die kijken naar mijn gebrekkig kind. Maar ik voel haar handje warm in mijn hand en als ze haar gezichtje opheft en ik haar onnozele, maar o, zo lieve lachje zie, ga ik toch verder. Ze loopt zo graag in de zon en daarom ga ik wandelen met haar.

Als we voorbij dat raam moeten, kijk ik wel de andere kant op. Zo is het de hele zomer gegaan. Ik weet wel, wie die vrouw is. Ze hoort bij onze kerk, en al woont ze hier nog niet lang, ze schijnt al aardig ingeburgerd te zijn naar wat ik er van vernomen heb.

Maar ik mag haar niet. Tenminste, dat was gister en eergister en al die dagen daarvoor. Maar nu is dat allemaal veranderd. Het gebeurde vanmorgen. Ik zag al van ver, dat ze er weer zat en toen we dichterbij kwamen, had ik het druk met de andere kant op te kijken. Zo druk, dat ik niet goed op mijn dochtertje lette. Er lag een los stuk steen, ze struikelde en viel languit op de stoep. Ze bloedde vreselijk en schreeuwde uit alle macht. Maar voor ik iets kon doen, werd een deur opengerukt, twee handen pakten haar op en droegen haar naar binnen. Bevend van schrik volgde ik haar, de keuken in en viel op een stoel neer. Waar ze het zo gauw allemaal weghaalde, weet ik niet, maar in een ommezien stond er van alles op de tafel. Vlugge handen verbonden mijn dochtertje en een zachte stem sprak allerlei woordjes tegen haar en . . . het wonder gebeurde! Ons dochtertje, die nooit op haar gemak is met vreemden, scheen naar die stem te luisteren. Ze huilde niet meer, ze keek maar met grote ogen en opeens lachte ze. Tranen schoten naar mijn ogen maar ze werd al op mijn schoot gezet en diezelfde warme stem zei, dat ze koffie zou maken, voor de schrik. Ik durfde niet op te kijken, ik schaamde me zo. Was dit de vrouw, die ik altijd moedwillig voorbij gezien had, omdat ik niet wilde, dat ze ons kind zou zien in al haar gebrekkigheid? Ik had altijd gevonden, dat ze zulke vinnige ogen had, maar toen ik eindelijk opkeek, zag ik een paar warme ogen op me gericht, vol van een groot begrip.

Ze streelde m'n dochtertje over haar haar en zei: "Je bent een koningskind, kleintje." Een koningskind, zei ze. Ik werd meteen weer bitter, je kon wel zien, dat ze niet wist, wat het was zo'n kind te hebben. Je houdt er zo zielsveel van en . . .

"Ja," zei ze. "Een koningskind. Weet je dan niet, dat Jezus Zelf gezegd heeft: 'Zalig zijn de armen van geest, want hun is het Koninkrijk der Hemelen'? Het is soms moeilijk te verstaan, ik weet het wel. Zelf heb ik twee zulke kinderen gehad. De één is twee en de andere vijf geworden. Ik kon het óók niet aanvaarden, dat mijn kinders zo waren. Ik liet ze maar het liefste thuis, dan konden andere mensen het niet aanstaren of meewarige opmerkingen maken. Ik begreep toen niet, dat het mijn hoogmoed was; dat ik daarom niet wilde, dat anderen zagen, hoe mijn kinderen waren. Ik maakte me zelf wijs, dat ik dat deed om hen, maar nu weet ik wel beter.

"Op een dag kwam er een oude huisvriend van mijn ouders te eten, die ik in geen jaren had gezien. Mijn man was niet thuis en ik vroeg hem, het tafelgebed te doen. Ik vergeet nooit meer, hoe hij bad en dankte voor deze twee Koningskinderen. Nooit hebben de wijk-ouderlingen of de dominee me dat zo laten zien. Ze zijn trouwens nooit een keer geweest, buiten hun officiële jaarlijkse bezoeken. Van toen af heb ik veel dingen anders leren zien, ben ik ook vaak weer blij geweest. Toen ze allebei gestorven waren, is het heel leeg en stil om me heen geworden, maar dit diepe geluk is nooit meer weg gegaan.

"We verhuisden en kwamen in deze straat te wonen. En al op de allereerste dag zag ik jou en je dochtertje. Ik zag al gauw, dat jij ook jezelf in de weg stond, vergeef me, dat ik dat zo ronduit zeg. Ik merkte ook al gauw, dat je met goed weer altijd wandelde. En ik begon naar jullie uit te kijken, ze herinnert me zo aan mijn eigen meisjes. Ik wou je zo graag es binnen vragen, maar je keek altijd de andere kant op."

De donkere stem boven mijn hoofd zweeg even. Haar hand streelde nog altijd mijn dochtertje, die heel stil op mijn schoot zat. Toen zei ze nog: "Ik wilde je zo graag deze boodschap doorgeven, misschien helpt het je, zoals het mij geholpen heeft. Voor haar verandert er niets, maar voor je zelf zoveel. Dat wou ik je graag vertellen."

Meer heeft ze niet gezegd. Maar ik moest opeens huilen. Ook dat heeft ze begrepen. Zonder woorden zette ze een doos kleenex neer en ging met mijn dochtertje spelen. We hebben niet veel meer gepraat. Ik weet, dat ik de vriend gevonden had, die ik zo bitter nodig had. Later, misschien veel later, zal ik haar wel es vertellen, dat ik haar haatte. Nu nog niet. Ik moet nog zo veel verwerken.

Er woont een vrouw bij ons in de straat. Nu ben ik er blij om. Zonder het te weten, ben ik lange tijd iets kostbaars voorbij gelopen. Want een vriend, die je bij de hand neemt en je de weg naar Boven wijst, is met geen goud te betalen.

G.W.V.

BOOKS OF THE MONTH

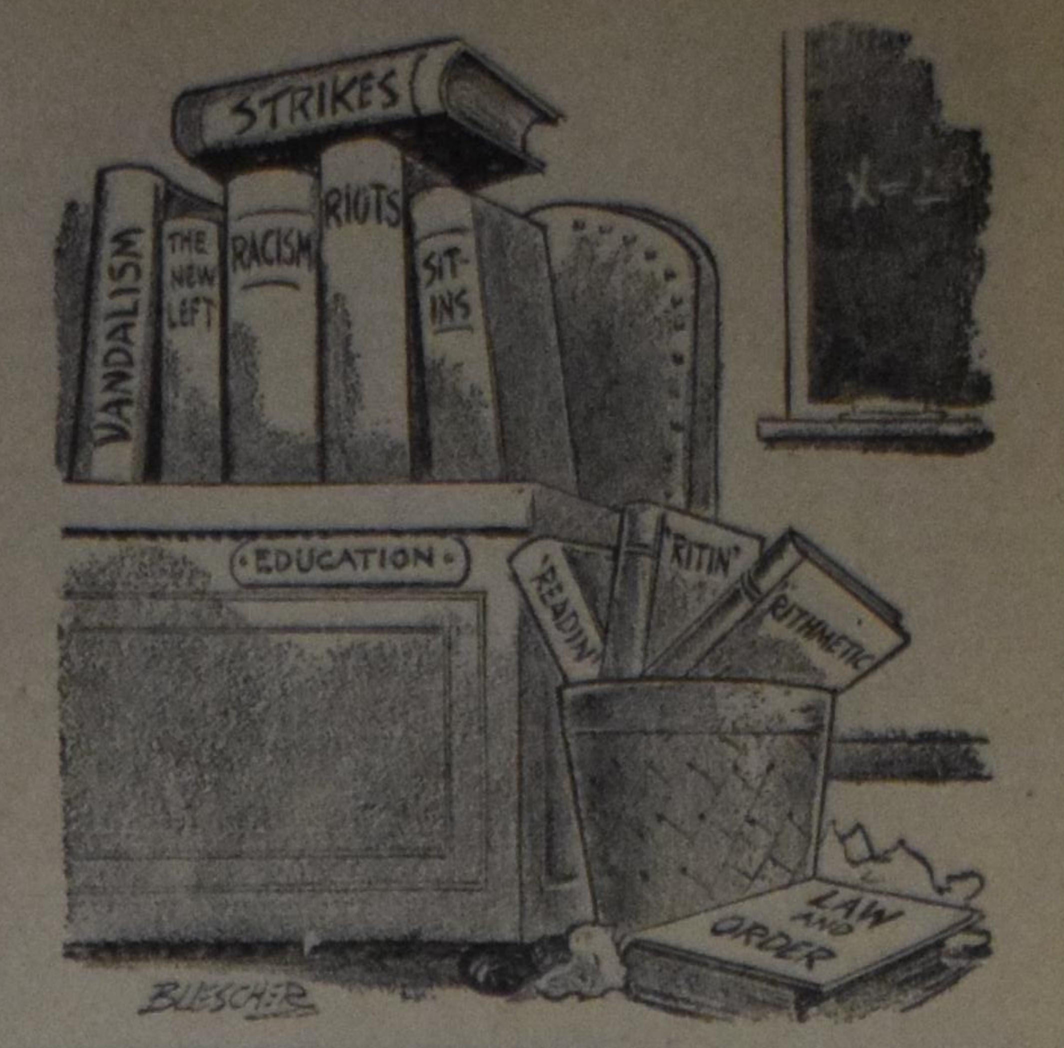

Ook dit jaar neemt Voortman's weer de leiding met fijn kerstbanket, zwaar gevuld met echte amandelspijs. Stuur er óók een naar uw vrienden, het is een zeer welkom kerstgeschenk.

VOORTMANS
Dutch Style Cookies

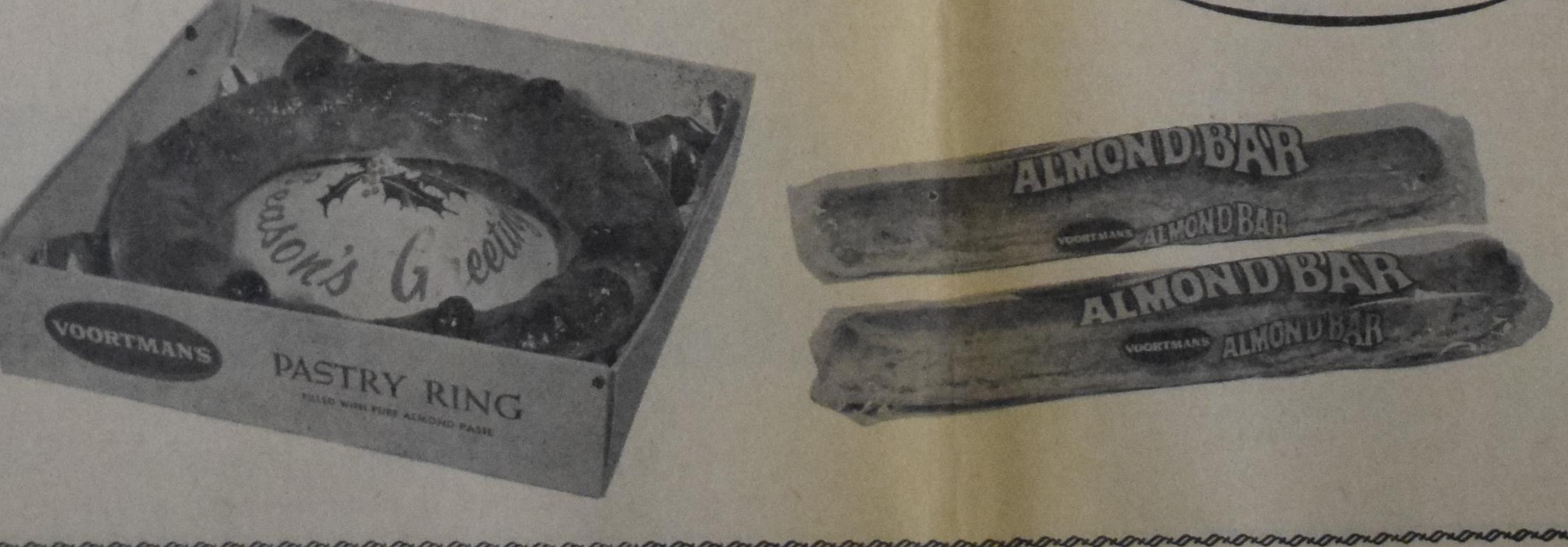

THE BANK OF NOVA SCOTIA OPENS AN AGENCY IN SAN FRANCISCO

The Bank of Nova Scotia announces the opening of an Agency in San Francisco.

The new office has opened at 315 California Street. W. Cameron Grant is Agent.

The Bank has operated a Representative Office in Los Angeles since 1961 for business development and this office will be continued. Because of the rapid industrial and commercial expansion on the West Coast, the San Francisco Agency has been opened to more conveniently service the needs of the bank's customers.

These two offices make available to businesses located in the Western United States the services of the domestic and international branch organization of The Bank of Nova Scotia. They also serve the requirements of the present Canadian and international customers of the bank who have commercial transactions with the Western United States.

Mr. Grant, 38, has had 19 years' experience with the bank in various part of Canada before going to New York three years ago. There, he was an Agent at the bank's Wall Street Office.

In addition to the New York and San Francisco Agencies, The Bank of Nova Scotia has Representative Offices in the United States in midtown New York, in Chicago, Houston and Los Angeles. In Canada it operates a coast-to-coast network of more than 700 branches and has a hundred more offices abroad, including the 37 operated by The Bank of Nova Scotia Jamaica Limited. Total assets at the end of September were close to $5 billions.

Council of Chr. Ref. Churches in Canada

Continued from page 1)

Reserve in cooperation with the Presbyterian Church in Canada, since other possibilities should be considered as well.

3. The Council appoints a study committee on mission work among the Indians in Canada, and gives this committee a specific mandate.
4. That Council requests the study committee to report its findings to the next Council.

Committee V, dealing with immigration matters, recommended to the Council

1. to accept the responsibility of having the Immigration Committee operate under the auspices of Council, and the grounds were: the work of the committee is specifically Canadian, and the Council is able to do it.
2. to continue the present Immigration Committee, and not to accede to the request of the executive of the Immigration Committee to maintain a central immigration body.
3. to direct the attention of the Immigration Committee to the arrival of immigrants at the Montreal Airport and the Halifax Harbour.
4. to take care of the pension of Mr. John VanderVliet, the former secretary-treasurer of the Immigration Committee, who served our church for many years.

The Council adopted these recommendations, and we hope that the contact between Council and the Immigration Committee may be of great importance when a new flux of immigrants starts.

We called Committee V, the Varia Committee, since this committee had to deal with several matters.

We adopted the following recommendations: That the Council appoints a committee with the mandate to examine the possibilities of publishing a magazine for our Canadian CRC and to consult with the new Denominational Board of Publication and related magazines in Canada with a view of combining existing papers into one.

Not to support YES, since its goal is denominational, and the Board of Home Missions has the competency in and the finances for this kind of Evangelization. Though Council appreciates the work of YES, it still felt that it was not in its mandate to support it financially. The individual congregations must support this kind of work.

Council recommended to the churches in Canada to support the French Broadcast by above quota collections.

Council appoints a committee to represent recommendations to the next council as to the extension of our Evangelistic efforts in a perspective of the total missionary task and potential of the Christian Reformed Churches in Canada.

Grounds:

1. Our present home missions program is dwindling.
2. Gains by means of our Home Mission work have been extremely small during these last years.
3. This is the time that our home mission work must change from a church extension program to a more specific and intense evangelistic approach.
4. In the near future we may expect to have a surplus of workers and plenty of white fields are waiting for reapers.

A report was given by Rev. A. DeJager on the "chaplaincy" in the "chaplaincy" in Canada. Rev. De Jager is the Canadian member of the Chaplain Committee of the Christian Reformed Church, and as liaison between the Canadian Churches and the Denominational Chaplain Committee he considers it his privilege and duty to report to the Council, and his report is referred to the classes with the request to refer it to their classical home missions committee, and to ask for response directly to Rev. DeJager.

There is a need for qualified institutional chaplains, and this need must be placed before our christian reformed clergy.

Having appointed different committees and funtionaries, the work of the Council drew to a close, and the president led us in thanksgiving prayer. The first council meeting belongs to the past, and history will tell if others, even better ones, will follow. May God bless its work.

Rev. J. VanHarmelen, S.C.

AGREEMENT OF COOPERATION BETWEEN THE CLASSES OF THE CHRISTIAN REFORMED CHURCH IN CANADA

PREAMBLE

Believing that the God of all grace brought the Christian Reformed Churches into being in the Dominion of Canada for His own redemptive purposes, we the classes of these churches accept the calling, and affirm the need, of engaging in mutual consultation and cooperation on a nation-wide basis. To this end we pledge ourselves to work together in an assembly for such consultation and joint action.

NAME

The name of this assembly shall be **The Council of the Christian Reformed Churches in Canada.**

AUTHORITY and JURISDICTION

The authority of this Council is derived from the member classes who hereby accept as binding the decisions of the Council on all matters under its mandate, subject to the Scriptures and the Confessional Standards, the Church Order and the Decisions of the Synod of the Chrisian Reformed Church. Its jursdiction shall be limited to those ecclesiastical matters which are of common concern to the member classes and which cannot be dealt with equally well either by the local churches or by the Synod. The Council shall not be a court of appeal in cases of discipline and protest against the decisions of ecclesiastical assemblies.

MANDATE

The Council shall deliberate and take action on all matters presented to its assembly by one or more affiliated classes (or churches) in such areas as the following:

(a) Official contact with Canadian Government,
(b) Matters of public relations, within Canada,
(c) Spiritual care in the Canadian Armed Forces,
(d) Contacts with other churches in Canada,
(e) Liaison with Christian institutions of mercy and social-cultural organizations, within Canada.
(f) Evangelism in the national context.

REPORT TO THE 1968 MEETING OF THE CANADIAN COUNCIL OF CHRISTIAN REFORMED CHURCHES

Esteemed Brethren:

As the Canadian member of the Chaplain Committee of the Christian Reformed Church and as liaison between the Canadian churches and the denominational chaplain committee I consider it my privilege and duty to submit the following report to your Council:

Through the courtesy of the denominational office of the Presbyterian Church of Canada I have been brought into contact with different officials of the Canadian Council of Churches and been able to gather up pertinent data with respect to the situation of chaplain's services in the Canadian Armed Forces since the integration of army, navy and air force into one unified force.

All the appointments of chaplains are done through the channels of the Canadian Council of Churches, which does not imply, however, that in order to have chaplains in the Canadian forces or hospitals our church would have to join the Council.

The situation with respect to the armed forces is as follows:
1. There are in Canada three chaplain committees: at the present time the C.C.C. has a Committee on Certification of Chaplains in public institutions and a Committee on Chaplains in the Armed Services. In addition there is an Inter-Faith Committee on Chaplains in the Canadian Penitentiary Service.

According to the authorities there is not much point in having our Christian Reformed Church represented in any of these committees as long as our church has no chaplains in Canada.
2. Also in the new set-up of the armed forces the old rule applies that when a sufficient number of enlisted personnel of a denomination merit the appointment of a chaplain, then the Chaplain General requests the C.C.C. Chaplain Committee to name a man of that specific churchgroup. This Committee simply accepts the person who is suggested by his Church and forwards the nomination to Defence Headquarters, which makes the official appointment.

Since the unification of the forces there seems to be a trend to cut down on the quotas. So I was told that the number of Presbyterian chaplains recently went down from 14 to 9.

In this situation and also taking into account that the number of Christian Reformed servicemen is very small (I do not have the exact figure at the moment) it is clear that there is not much use in trying to get a Christian Reformed man in the chaplaincy in the armed forces.

With respect to the institutional chaplaincy the picture is somewhat brighter. Although there are no openings at all at the present in the province of Ontario, there seems to be a demand for hospital chaplains, especially in the Western provinces of Canada. At the moment the Chr. Ref. Chaplain Committee is trying to get a qualified man as chaplain in the Provincial Mental Hospital at Brandon, Man. Through our own people we received the information that there was a possible opening in that hospital.

I have in my possession a list of other mental institutions in the West which may be in need of the services of a chaplain.

It would be a wonderful thing if at last our churches would be able to place one or more chaplains in these institutions, not in the first place for the sake of denominational prestige and public relations, but especially as a manifestation of the mercy of Christ and as an important way of evangelization.

However, it is not enough to find openings in institutions for the service of a chaplain. In the first place we must have the men who are qualified to fill such vacancies.

What are the qualifications? The Canadian Council of Churches' Commission on Services approved the following list of qualifications:

1. He shall be a graduate of an accredited college and theological seminary.
2. He shall be fully ordained and shall submit evidence of good standing in a recognized faith group, and his appointment shall be made with the approval of the appropriate authorities in his Communion.
3. He shall give evidence of satisfactory completion of a period of supervised pastoral training of at least one year's duration, at least six months of which shall have been in an institution of the type in which he intends to serve.
4. Alternatively, he shall have had some period of supervised pastoral training, and shall have served in a voluntary capacity as an institutional chaplain for not less than one year with a favourable report from the superintendent of said institution.
5. He shall have indicated a willingness and desire to seek further specialized training.
6. He shall have the endorsation of the Can. Council of Churches' Commission on Services through its Committee on Certification of Chaplains in Public Institutions.

In general there seems to be no specific age limit for entering into the institutional chaplaincy, although the Director of the Professional Services Branch of the Mental Division of the province of Ontario told me, that pastors under the age of 50 have preference, since at least ten years of service is required for a chaplain's pension.

The needs and the opportunities of the day seem to lie in the field of mental institutions, and it is to be hoped that a number of Canadian Christian Reformed ministers may be found willing to follow the prescribed course of action and become qualified for this special kind of ministry.

In conclusion I would suggest

1. that this Council in its official acts and in possible other publications places the need for qualified institutional chaplains before the Christian Reformed ministers in Canada, and
2. that this Council requests to home missions committees of the Canadian classes represented in this Council to investigate the possibilities with respect to the institutional chaplaincy within their respective territories.

Respectfully submitted,

A. De Jager.

THIRD REVISED PRINTING

BY GRACE THROUGH FAITH

A Synopsis of Reformed Doctrine
by Dr. Remkes Kooistra

PRICE PER COPY $1.50

Order from your bookstore or from the publishers

Guardian Publishing Company Ltd.

P.O. BOX 312, STATION B   HAMILTON, ONT. CANADA

Uw vacantie in Nederland - een Ford Anglia tot Uw beschikking - en toch nog goedkoper uit !

Dat is niet moeilijk. Maak gebruik van het voordelige KLM Eur-Auto plan!

Eur-Auto kost $331.—* per persoon alles inbegrepen (het komt U op $4.— minder dan een normaal 21-daags "economy"-retour). Daarvoor krijgt U:

- Retourbiljet Montreal—Amsterdam Economy Klasse.
- 21 Dagen huur van een Ford Anglia..
- 1500 km gratis.
- en Uw eerste nacht in een eerste klas hotel in Amsterdam.

De KLM is de luchtvaartmaatschappij waar U staat op kunt maken en die probeert voor U het reizen zo voordelig mogelijk te maken. Het EurAuto plan bewijst het. Het maakt reizen zoveel makkelijker en plezieriger, als U een auto tot Uw beschikking hebt. De Eur-Auto prijs van $331.— is werkelijk onweerstaanbaar. En dan nog dit: U kunt een hele dag gratis doorbrengen in Amsterdam als gast van de Amsterdamse VVV.

Wilt U binnenkort naar Holland? Vraag dan Uw reisbureau naar het KLM Eur-Auto plan. Of waarom belt U niet meteen op?

* De prijzen zijn gebaseerd op I.T. tarieven voor groepen van 15 personen of méér, en 2 personen samen in een Ford Anglia.

KLM
ROYAL DUTCH AIRLINES

TRAVEL INFORMATION DEPT.,
KLM Royal Dutch Airlines,
635 Dorchester Blvd. W.,
Montreal, P.Q.

Wilt U mij volledige inlichtingen verschaffen over het KLM Eur-Auto plan.

Naam ....

Adres ....

Woonplaats .... Provincie ....

Mijn reisbureau is ....

Czechoslovakia

HOMELAND OF JOHN HUSS AND THE MORAVIANS

THE STORY OF THE "HIDDEN SEED"

by REV. G. RIENKS

(I)

"God will raise a swan . . ."

Often when I entered the city of Amsterdam (oh, beloved city!) and looked at the swan on the dome of the Round Lutheran Church my thoughts were drawn back into history. My dad had told us as boys more than once the story of that swan. How stories like this evoked in our young hearts love for history and for the church of the Lord. He told us that John Huss, who died a martyr in 1415, had said, "You can burn me, I am only a goose (apparently Huss in the native language means goose), but God will at His time raise a swan." And when hundred years later, Martin Luther stood up, the Christian Church saw in him the fulfilment of the prophecy of John Huss. This is how the swan became the symbol of the Lutheran Church. You don't easily forget those stories, and John Huss and his followers — the Moravians — have always had a special place in my heart. How surprised I was when I discovered later on that these Brethren were the pioneers of modern Missions, and how, through their contact with John Wesley, they kindled the flame of the Methodist Revival. God, indeed, works in a mysterious way.

Since on August 21 of this year the Russian troops invaded Czechoslovakia and the hopes of freedom were dashed to pieces, we are more than ever concerned about the church in that country. Therefore it is encouraging to see how God took care of that church in the past and, as we believe, will do it today and tomorrow.

THE ORIGIN OF THE CHURCH IN CZECHOSLOVAKIA

We are used to think of the Roman Catholic church during the Middle Ages as a monolithic structure. There were however areas where the people had never bowed completely under the Roman yoke. This was the case with the church in Moravia (what is now the eastern part of Czechoslovakia) and Bohemia (the western part). In one way or another they preserved through the ages characteristics of the early Christian Church, truly evangelical elements.

From Dalmatia the gospel had spread into Moravia, and from there to Bohemia. In the 9th century the Moravians embraced Christianity as a nation, but in Bohemia those who accepted the Christian faith were severely persecuted by their heathen country men. About the year 950 A.D. Emperor Otto I wanted to help these Christians, but at the same time tried to subject them to the Holy See — the authority of the Pope. This met with great resistance. The mandates of the Pope, however, became more and more severe, and it seemed that, under the pressure of persecution, the church in Bohemia was going to surrender as to her doctrine and worship. It was during this time — 1176 A.D. — that many Waldenses — followers of Peter Waldo in southern France — fled to Bohemia and inspired the Bohemians with new courage.

Years of peace and rest followed. The year 1350 A.D., however, was the turning point. From that time on the Roman hierarchy attempted at all costs to enforce the adoption of the abuses of the Western Church, its ceremonies, celibacy of the clergy, the cup of Holy Communion withheld from the laity. Many remained faithful, though the fire of persecution was raging everywhere in Bohemia.

JOHN HUS — 1373-1415

It was in these days that John Huss was born, the man who was going to be the leader of the Czech church. His parents were poor peasants. He studied for the priesthood, became pastor of the Bethlehem church in the city of Prague, and later professor and rector of Prague University.

Huss was not a very original thinker, but his piety and zeal made him the leader of his people. He was strongly influenced by the writings of John Wycliffe, one of the forerunners of the Reformation in England (1320-1384).

What did men like Huss preach? He left us a book "Treatise on the Church"; for the views in it he was burned as a heretic. We mention some of these views.

The church, as Huss conceives it, is one throughout the world. The bond of its unity is predestinating grace. The visible church is a mixed body made up of predestinate and reprobate. Christ alone is the head of the universal church. The visible church is not inerrant, and the pope and his college of cardinals may be soiled with wickedness and sin. A Christian must believe explicitly and implicitly all the truth that is in Scripture, not the sayings of the saints which are apart from Scripture.

Christ, not the Roman pontiff, is the head of the church. No one is saved unless he is meritoriously subject to Jesus Christ. The Scriptures are the norm of our behaviour; they are, moreover, to be explained solely as the Holy Spirit requires, not according to human fancy. If the pope puts aside the law and a devout profession of the Gospel, and gives heed to human tradition — then to rebel against such an erring pope is to obey Christ the Lord.

It was for the teachings like these that Huss had to defend himself before the General Council which assembled late in the year 1414 in Constance. Though the emperor had promised him safe-conduct, Huss was put into prison. For eight months he had to wait and even then did not have a chance to defend his cause. In the Cathedral of Constance he was robbed of his priest garments and a paper cone with ugly devils was put upon his head. Outside the city gates he was tied to the stake and burned to death, July 6, 1415.

The words he spoke during his trial were characteristic of his evangelical faith: "God is witness, that I would submit and willingly retract, if I had advanced anything false, any doctrine not according to the Scriptures and the Holy Church. I wish nothing more than to be corrected by the Scriptures."

Later when he was bound to the stake and they fixed a black rusty chain round his neeck, he said smilingly, "My dear Master and Saviour was bound for my sake with a harder and heavier chain than this. Why should I, a poor sinful creature, be ashamed of thus being bound for His sake?"

The result of Huss' death was that all of Bohemia rose in revolt. The land was stricken by the Hussites wars. The name of the blind general, John Zizka, became legendary. After Zizka's death they even used his skin for drum cover to call the Hussites to arms. The Roman Church had to come to an agreement with the more moderate branch of the Bohemians, the Ultraquists, at the Council of Basel, 1436. This group remained within the Roman communion. The more radical wing however of the Hussite movement did not content themselves with this compromise.

THE UNITY OF BRETHREN, UNITAS FRATRUM, 1457

Exhausted by warfare, many followers of Huss began to realize that Reformation of the church could not be accomplished with earthly weapons. They felt that the hour had come to withdraw from the church of Rome, "which had become a spiritual Sodom and Babylon" and to form among themselves a church more consistent with the Word of God. This took place in the year 1457, and they called themselves Unitas Fratrum, the Unity of Brethren.

Bloody persecution followed, only to multiply their members. Faithfully the elders took care of the flock and they turned to the Waldenses to have their first bishop ordained. In the midst of all oppression the Bible was translated in the Bohemian language, the first Bible in Europe written in the native tongue.

At the beginning of the 16th century there were 400 Societies of Brethren, fully organized as churches, with nearly 200,000 members in Bohemia and Moravia. We can understand how the hearts of these brethren trembled with joy as the news of the Reformation in Germany reached them. This seemed to be the dawn of a new day after a long and dark night.

The church in Bohemia, however, did not enjoy the protection of mighty Princes as did the Lutheran Church. Times of peace and waves of persecution succeeded each other. In 1620 the defenders of the evangelical faith fought their last battle at the White Mountain near Prague and on June 26, 1621, twenty-seven of the more eminent leaders were beheaded. No less than 80,000 Bohemians left the country. Many of them fled to Poland.

(Continued on page 11)

John Huss is burned at the stake.

Let's Play Chess

Editor Mr. C. HESS

THE SEPTEMBER LADDER

Names	Problems & Points 316 (2)	317 (2)	318 (3)	319 (2)	Sub Total	Previous Total	TOTAL
R Bouma (III) Belleville, Ont.	2	1	2	2	7	86	93 Winner!
J. Kloosterman (I) Peterborough, Ont.	1	2	—	—	3	55	58
T. J. Palmer	2	—	—	2	4	46	50
J. Heikamp (II) Sarnia, Ont.	2	2	3	2	9	39	48
H. Rombach (II) Toronto, Ont.	2	2	—	2	6	35	41
J. Lemstra Jr. (I) Grimsby, Ont.	2	2	2	1	7	14	21
M. Melissen, Greenwood Kings, N.S.	2	1	—	—	3	15	18
A. Renema (I) Duncan, B.C.	0	0	0	2	2	14	16
A. Guillaume (VI) Edmonton, Àlta.	2	—	—	—	2	10	12

REMARKS

This is our first normal ladder again after the holidays. One may clearly notice that our men are at work again: some hardly found time to solve one or two of the problems. We appreciate that they did what they could at least.

Mr. Bouma reached the top for the fourth time! Being one of our veterans, also in age, he really gives a fine example to us all. Hearty congratulations to the winner! The publisher will get in contact with you.

Some of our regular solvers could not make it this time. They will keep their points. However, if more than three months are involved tney should let me know.

Thanks for the encouraging notes I received. Although smaller in number now than we are used to, we go happily forward. This remarkable contest should stay alive!

THE WORLD AROUND US

Canadian Arms and the War in Vietnam

Every once in a while the question of arms sales becomes a political topic in Canada. It happened in 1956 when voices were raised against selling 15 Harvard training aircraft to Egypt, and during the past year it has become a political football, especially for a number of protest groups who demonstrate against it, where strong opposition is voiced against Canada selling arms to the U.S. which could use these arms in the war in Vietnam. It seems, though, that many of the people protesting do not know the full relationship between the U.S. and Canada in regards to the manufacturing and sales of arms and the history behind the present agreement. It may therefore be helpful to trace this development before any judgments are made. This does not mean that those who oppose selling arms on moral grounds should now become convinced by an economic argument, but there is a connection between the moral, social, and economic reasons for our defense sharing agreement with the U.S., and this should be recognized.

The history of production sharing between Canada and the United States is now 27 years old. In 1941 the allies were running out of dollars; they had to buy their arms in the U.S., and they had to pay cash for them. Prime Minister Mackenzie King went to Washington and conferred with President Roosevelt and a number of leading officials. An agreement was reached which recognized the "general principle that in mobilizing the resources of this continent each country should provide the other with the defence articles which it is best able to produce, and above all, produce quickly, and that production programmes should be co-ordinated to this end." During the war each country spent about one and a quarter billion dollars in the other. After the war it was decided that this co-operation should continue even though the emphasis was on disarmament. This changed with the Communist expansion in Europe and especially with the outbreak of the Korean War. It was agreed that barriers which impeded the flow of goods essential for the common defense effort should be removed as far as possible and Canadian firms should have access to classified information about U.S. defense projects in order that they might bid for orders. During the fifties, Canada developed an advanced electronics industry and built and sold the U.S. at least six kinds of aircraft: the F-86 and CF-100 fighters, Harvard and T-34 trainers, and Beaver and Otter transport planes.

When in 1950 it became known that the Soviet Union had developed its own nuclear weapons and the long-range bombers necessary to deliver them to North America, another defense-sharing plan was introduced between the United States and Canada. Since the shortest route from Russia was the Great Circle route over the North Pole, the U.S. Strategic Air Command became extremely vulnerable because there was little advance warning possible — unless radar installations were built on Canadian soil. Consequently a great radar network was constructed: the DEW (Distant Early Warning) line running along the fringes of the Arctic Ocean, the Mid-Canada line, and the Pine Tree line running roughly along the border. The DEW line was built and furnished entirely by America; it could detect as well as track incoming aircraft. The Mid-Canada line was Canadian built and financed, and could detect but not track aircraft. The third line was jointly financed, with the U.S. paying two thirds of the cost of stations located in Canada. As far as was practicable, all the building done on Canadian soil was carried out by Canadian contracters with Canadian labour and materials. The same principle applied to electronic equipment. Once the lines were operating, it was a logical step to integrate the air defence of North America and NORAD (North America Air Defence Command) was the result.

Although the decision to work together on the radar lines was in part economical, there was also the point that since both countries would suffer from an attack (although presumably the U.S. would suffer more) it was no more than common sense that the countries should work together on a common defense. The insistence by the Canadian government that, as much as practical, Canadian goods and labour should be used is not just economic reasoning either. Once a number of men are unemployed because their industries can not provide jobs for them, the problem becomes as much social as it is economic.

Still, the desire to remain as independent in defense production as possible was also present in the fifties. The success with the CF-100 prompted the Canadian government to develop a Canadian plane that would fulfill the requirements of the new age and contracts were let to develop the CF-105, or Avro Arrow as it became known. When Canada could not sell the plane to the U.S. or any other NATO countries, it soon became obvious that Canada was too small a country to develop and build such an expensive aircraft. Consequently, the project was scrapped (even though it was a fine machine) and Canada had to buy her new planes elsewhere. The U.S. was the obvious place to turn to and the F-104 was bought. But is was agreed that the plane would be built in Canada with the U.S. placing an order for $150 million and the Canadian share being $50 million. Canada then agreed to take over responsibility for operating the Pinetree Line, and in return we received 66 F-101 Voodoo jets for the RCAF Air Defence Command.

Over the years there had grown a sharing of defense production with the United States. Meanwhile, Canada also sold defense equipment to NATO members, although sales to "sensitive' areas (such as Turkey and Greece in the last few years) have not been permitted by the government. When Canada first began to sell equipment to its NATO partners it often consisted of surplus equipment of which we had plenty since Canada converted from Britain to American types in the early fifties. In later years aircraft and jet engines from current Canadian production were sold. A second type of military assistance was the air training program, which by 1957 had trained a total of 5,700 crewmen from 10 countries, in Canada. Since 1961 Canada had also given military equipment to newer Commonwealth nations. Most of this equipment was given free and so far has cost Canada about $20 million.

So far this type of aid has not been seriously questioned, but this does not mean that it will not be in the future. For example, should Canada sell arms to the military junta in Greece? Should we sell or give military equipment to either Biafra or Nigeria while there is a bitter civil war in progress? Should we supply either Israel or Egypt with arms? These questions have not been voiced yet because the government demands that all companies manufacturing military equipment apply for an export license. When, on investigation it is found that arms are to be sold to a country in a "sensitive area", the license is not issued. This shows that the government is not willing to gain new jobs for Canadians in the defense industry if this will cause fighting in some part of the world. It takes the wind out of the sails of those who argue that our present government does not care how many people are killed with our weapons (in Vietnam) as long as our defense industries are kept humming. The simple fact is that our defense sharing arrangement with the U.S. is different, and if it is broken off over the question of our arms going to Vietnam, many other complications will arise.

J. J. Bout.

GROEI

Met een bijna angstige uitdrukking op haar gezicht zakte Betty op een stoel neer. Ze was op de kamer van haar zoon waar ze kort tevoren nog vrolijk zingend was binnen gekomen. Ze zou eens fijn de slaapkamers een goede beurt geven. Eerst maar die van Bert, haar zeventienjarige oudste. Een echte jongenskamer was het. Hoofdschuddend, met gemengde gevoelens van moederlijke trots over zoveel dingen waarvoor haar zoon interesse had, en van huisvrouwelijke ideeën over nette, geordende kamers, had ze eerst even rondgekeken. De muren vertoonden een bonte mengeling van landkaarten, foto's van sporthelden, vereerde politieke figuren, verschillende reclameplaten van een reisbureau enz. Naast het raam was zijn experimentenhoek, waar hij op een oude tafel de lessen van zijn "physics class" met weliswaar gebrekkige middelen, in praktijk probeerde te brengen. En op de plank boven zijn bed was naast een hele rij boeken nog een hoekje vrijgemaakt voor een paar ingewikkelde automodellen.

Kom, ze moest aan het werk. Eerst het bed. Ze spande haar krachten in om de zware matras te keren. Er viel iets op de grond. Toen ze het opraapte en bekeek, kreeg ze een wee gevoel in haar maagstreek. Ze ging dus zitten en met angstige verwondering vroeg ze zich af hoe of dit mogelijk was. Zou haar zoon, met zijn vrolijke ogen die haar altijd zo open aanzagen, zich interesseren voor zulke viezigheid? Vol afgrijzen bladerde ze het tijdschrift door. Bij het openvouwen van het binnenblad sloegen de vlammen haar uit en moest ze haast overgeven bij de gedachte, dat Bert zich hier dus stiekem mee vermaakte. Zo'n jongen, een kind nog in haar ogen! En wat naïef om te denken dat dit een goede bergplaats zou wezen, onder zijn matras! Bijna glimlachte ze, maar de pijn in haar hart zocht een uitweg en met driftige gebaren maakte ze het bed verder op. Haar gedachten tolden. Daar, op het nachtkastje lag zijn Bijbel. Ze wist dat die er niet voor niets lag. Bij het afstoffen had ze er terloops wel eens even in gebladerd en het had haar intens blij gemaakt toen ze daarbij verschillende met rood onderstreepte teksten had gezien. Zou hij de eerste verzen van Psalm 119 nooit gelezen hebben? Hoe kwam hij dan nu zó? Had hij het zelf in de drugstore gekocht? Zouden jongens van school het hem in handen gestopt hebben? Of misschien zijn beste vriend Bob, met wie hij al jaren omging? De moeder in haar zocht om verschoning voor het kind en om verlichting van eigen pijn en gretig wierp ze zich op deze mogelijkheid. Natuurlijk, het zou Bob wel zijn, die stiekemerd. Ze had het altijd wel gedacht dat hij ze achter de ellebogen had. Het moest maar uit wezen met die vriendschap. Ze stikte haast en vóór ze het zich goed realiseerde, liep ze naar de telefoon en draaide het nummer van de zaak waar Tom werkte. Even later was ze met hem verbonden en klonk de kalme, ietwat verbaasde stem van haar man haar in de oren. Ze belde hem maar zelden op als hij werkte, alleen als het hoognodig was.

"Wat nou meid, toch geen zwarigheid," vroeg hij haar. Ze slikte en toen ze haar stem weer in bedwang had, vertelde ze hem van haar ontdekking. Gaandeweg wond ze zich weer op en woedend voegde ze er nog aan toe: "Die ellendige Bob heeft het natuurlijk op zijn geweten!"

Toen ze zweeg, kwam Tom's stem, nog steeds kalm (en ze realiseerde zich ineens hoe dankbaar ze moest zijn in ogenblikken als deze, dat ze niet alleen stond): "Betty, luister, ik kan me wel even vrij maken denk ik en kom thuis voor lunch. Dan praten we verder. Intussen: maak er géén drama van!" Nee, dacht ze bedroefd, toen ze de hoorn weer op de haak had, ik hoef er geen drama van te maken, de werkelijkheid is erg genoeg! Maar de gedachte dat Tom zo bij haar zou zijn, beurde haar toch wat op.

Het was middag geworden. De kinderen zouden zo wel thuis komen uit school. Nog wat verwezen zat Betty op de bank in de voorkamer. Ze voelde zich verschrikkelijk moe. Het werk had ze verder met de franse slag gedaan, dat kwam morgen wel weer.

Tom was thuis geweest en had haar, alleen al door zijn aanwezigheid, heel wat gekalmeerd. Samen hadden ze overlegd wat hun te doen stond. Op haar eigen aandringen waren ze overeengekomen dat zij, Betty, zelf met Bert zou praten. Ze had het gevoel dat ze alleen op die manier het verdriet om dit alles zou kunnen kwijtraken. Aarzelend had Tom toegestemd. Hij had het haar graag bespaard en zelf deze taak op zich willen nemen.

Wel had hij haar even goed onderhanden genomen over het feit, dat ze Bob zo zonder meer zo zwaar beschuldigde. Dat wás ook niet goed, dat zag ze nu wel in. Maar ze had zich immers geen raad geweten in haar ontreddering? Het vinden van dat blad onder Bert's matras had haar het gevoel gegeven dat er een aanslag gepleegd werd op de band die ze had met haar oudste. Ze hield zo ontzettend veel van hem en hij van haar, daar was ze zeker van. Zijn open en eerlijk karakter had haar altijd zoveel vreugde gegeven. Hij was geen kind meer, dat wist ze wel. Ook wist ze dat ze hem langzamerhand moest laten gaan, het leven in, maar niet zó, o nee, niet zó!

Wáár was ze fout geweest? Had ze teveel op de goede, open sfeer in hun gezin vertrouwd? Had ze zich niet genoeg afhankelijk geweten van de zegen des Heren bij de opvoeding? Ze vouwde haar handen en in het nu nog stille huis, klaagde ze haar nood bij haar Vader in de hemel. Om de vergeving van haar zonden vroeg ze en om wijsheid, als ze Bert zo met haar vondst zou moeten confronteren. "En maakt U alstublieft dat dit ons niet uit elkaar drijft, dat de band die er is tussen hem en ons, niet breekt, dat het vertrouwen over en weer niet geschonden zal blijken te zijn."

Stil bleef ze zitten. In de verte verscheen de bus van de lagere school om de bocht in de weg. Met een half uur kon de highschoolbus er dan ook zijn.

Net als elke middag kwam hij binnen. Boeken ploften op de keukentafel. "May I ask my dear mother if there is still some tea in the pot for a poor, hard-working student? Or didn't those little brats leave anything for me?"

De vuile lege kopjes op het aanrecht bewezen dat er inderdaad een aanslag gepleegd was op de theepot, maar de little brats zélf waren alweer verdwenen. Twee naar de dagelijkse plicht van een paperroute en de jongste gewoon op klein-jongensavontuur uit.

Betty schonk Bert zijn thee in en ging bij hem aan de keukentafel zitten. "Ik heb je kamer gedaan vandaag," zei ze ter inleiding. "Great," antwoordde hij, "I'll bet I won't be able to find half of my stuff then!" Dit was altijd een punt van goedmoedig gekibbel tussen hen. Ze ging er nu niet op in, maar ze bedacht zich wél, voor ze verder ging, dat het idee hem niet alarmeerde.

"Zou je dit soms óók missen?" vroeg ze, het tijdschrift te voorschijn halend en het hem voorhoudend. Even zat hij doodstil, terwijl een diep rood langzaam uit zijn nek omhoog kroop. "Where did you find it?" vroeg hij toen. "Onder je matras, did't you know it was there?" "Yes, of course I knew, but I had forgotten all about it." Opeens keek hij haar recht aan: "Honest, Mom, I intended to burn it, but I never had a chance and finally I forgot." Hij ging staan en zette zijn kopje op het aanrecht. "Hoe kwam je er aan?" ging Betty verder.

"I bought it myself." "Why did you buy it?" ze moest *dit weten. "Well, because . . . oh, I guess I was just curious. 't Was only this one copy, mom. You believe me, don't you? I wouldn't waste another glance or another dime on it." Dit laatste klonk heel beslist. Ze keek naar hem zoals hij daar stond met zijn handen achter zich op het aanrecht geleund. Bij zijn ene kaak trilde en trok het wat. Maar zijn ogen keken vast in de hare. De pijn trok weg uit haar borst, ze glimlachte. Met twee stappen was hij bij de tafel, greep het blad en liep er mee terug naar de gootsteen. Over zijn schouder zei hij: "I'd better burn it now, don't you think so too?"*

Langzaam kroop het vuur langs de bladen, die hij tussen duim en wijsvinger hield, omhoog. Kon het waar zijn, dat haar hart zó in oproer was geweest en dat nu toch alles weer bij het oude was? Hoewel, bij het oude? Zijn ogen hadden een open taal gesproken, maar leek de jongen daar bij de gootsteen, niet wat méér op een man dan een half uur geleden?

Linda

WASHINGTON: RICHARD NIXON, de nieuw gekozen president, wordt omhelsd door mevrouw Eisenhower in het Walter Reed ziekenhuis. Nixon heeft een bezoek gebracht aan de oud-president en generaal, alvorens naar Florida te reizen voor een korte vakantie.

STAMPS FOR LITERATURE
A REMINDER!

Don't throw your stamps away! Send them to Mr. Vila:

Stamps for literature,
Box 6094,
Grand Rapids, Mich., 49506,
U.S.A.

World Home Bible League Extends Work into Indonesia

(Chicago, Ill.) At the request of the Rev. Spencer De Jong, a minister of the Reformed Church in America, the World Home Bible League translated its Scripture booklet 'God Speaks' into Indonesian and will distribute 100,000 copies there. The pamphlet, which has been printed in several languages, contains a selection of Bible passages in which the message of man's salvation through Jesus Christ is presented. Before distributing the Scripture portions, the cooperation of the Bible Society of Indonesia was obtained. Half of the copies are being distributed through an office in Djakarta and half through the office of World Vision in Malang. The Emmanuel Presbyterian Church in Djakarta which dates from 1600, will participate in the distribution.

The printing and distribution of 'God Speaks' is the beginning of an 'ambitious program', according to a report of the World Home Bible League. The Canadian branch of the League, which obtains support from many Dutch immigrants who once had close ties with Indonesia, is strongly supporting the work. (RES)

Voor de Farmers

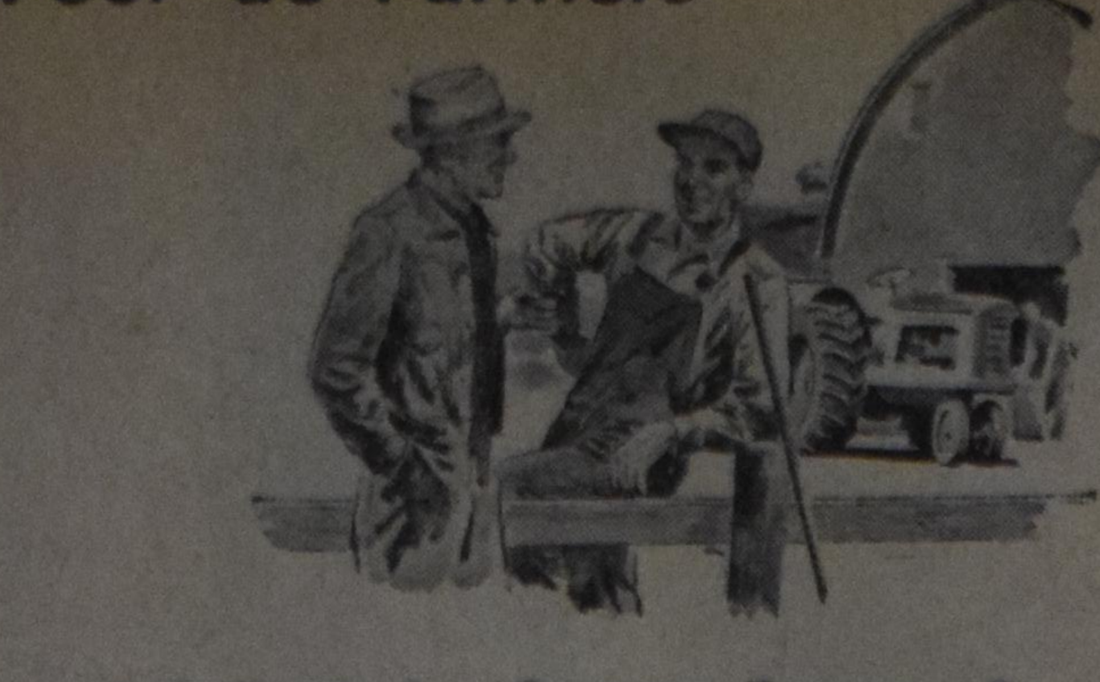

A Poll-tax for Ontario Farmers ?

The Six-man committee charged with the task to produce a proposal for setting up One General Farm Organization in Ontario reported at the annual convention of the Ontario Federation of Agricuture. The committee was made up of 3 people from the Ontario Farmers Union and three people from the Ontario Federation of Agriculture.

As had been feared they failed to come up with one proposal and instead came up with two different drafts for One Farm Organization. One draft by the Ontario Farmers Union members of the committee closely resembled the present structure of the O.F.U., and the other by the O.F.A. members closely resembled that organization.

After some discussion a third proposal was drafted; this one a compromise between the first two. This compromise proposal tries to take a middle path on the controversial issues in the first two proposals. Where the O.F.U. called for all commodity boards to be merged into the general organization and the O.F.A. called for them to remain independent, the compromise report says they could remain independent but could merge if their members wanted.

On the controversial issue, membership, the O.F.U. report called for a checkoff on all marketing, with only those paying an additional membership fee being given a vote, while the O.F.A, report would give a vote to anyone who paid the checkoff. The new report takes the O.F.U. route on membership.

The Christian Farmers Federation favours the establishment of a representative body for all farmers in Ontario, especially to be able to deal with government effectively and responsibly (this requires a common front and sound financing to do the necessary research).

However, the C.F.F. voiced their objection to one single organization financed in two different ways but controlled by those who contribute in one particular way. The compulsory checkoff is expected to contribute almost three quarters of the total budget. Yet voting privileges and the opportunity to hold office would be reserved for those who also paid a 'voluntary' membership fee. Such a membership can hardly be called voluntary. The alternative to not paying the membership fee for this particular organization would be to be disenfranchised: no vote in the election of officers and the determination of policy.

The Christian Farmers Federation advanced as their point of view that there should be a possibility for farmers to pay their voluntary fee to an organization of their choice. Such an organization would then be allowed to elect a number of representatives to the provincial council of the General Farm Organization based on the number of farmer members. This stand is based on the belief that Christian witness at social and political level can be done more effectively through an organized group than by individuals.

From the comments of Mr. Walter Millar, president of the O.F.U. it became clear that he is only interested in one single organization (not a general, overall, organization), a union for farmers, financed by every farmer in Ontario, but controlled by those who agree with it.

Note: The need of the Christian Farmers Federation for the support of all christian farmers, at this crucial stage of development of one representative organization for all farmers, can hardly be overemphasized.

H. Van Ankum.

Lambert Huizingh

Acredited Public Accountant and Auditor Commissioner for taking Affidavits

•

1 Wellington St. E.
AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797

MORE SUBSCRIBERS

is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand!

Seminar "The Christian in Industry"

Fall-Session Saturday Nov. 23, 1968 in Hamilton.

Theme: "Freedom versus Responsibility in Labour Relations?"

The Seminar held in the spring of this year was an exciting experience. During the sessions we became more and more aware of the fact how relevant the Word of God is in our industrial society and how much we can help each other as fellow Christians as we face today's problems. Presbyterians, Anglicans, Roman Catholics, Christian Reformed, Mennonites and others shared in this experience. At the end of the two-day Seminar a motion was adopted unanimously that this contact should be continued and a small committee was appointed to prepare more sessions. This committee deemed it advisable to have one session during the fall of this year and again a two-day Seminar in the spring of 1969.

Since Freedom and Responsibility are basic issues in the industrial struggle, this will be the topic of discussion for the coming session. Mr. N. L. Mathews will introduce this topic. Mr. Mathews is an elder of Knox Presbyterian Church, Toronto, and a lawyer. He is keenly involved in labour disputes and knows what is going on behind the scenes.

What does it mean to be a christian either on the side of management or on that of labour? Is there not the continuous danger that the christian feels lost amidst the gigantic structure of modern society and goes along with the stream?

How encouraging it is to discuss these problems in a Seminar together with other christians and to find our way in the light of God's Word. Here every christian, who is involved in industry, is responsible. Did not Jesus tell the story of the salt? You are the salt — of the factory, of the office, of the board-room.

Therefore we need our Seminar.

Saturday, November 23, 1968 from 9.30 a.m. until 12.30 p.m. in the MacNab Presbyterian Church, 116 MacNab St. South in Hamilton.

(Rev.) G. Rienks,
Simcoe, Ont.

Aankondiging van een nieuwe genezende stof: Slinkt Aambeien

Exclusieve genezende stof heeft bewezen dat het aambeien slinkt en beschadigd weefsel heelt.

Een vermaard onderzoekinstituut heeft een unieke genezende stof ontdekt met de eigenschap om aambeien pijnloos te doen slinken.

Het verlicht het jeuken en ongemak in minuten en versnelt het genezen van het beschadigde en ontstoken weefsel.

In geval op geval, terwijl het zachtjes de pijn verlicht, vond feitelijke vermindering (slinking) plaats.

Het meest belangrijke van alles — de resultaten waren zo grondig dat deze verbetering over een periode van vele maanden bleef gehandhaafd.

Dit werd bereikt met een nieuwe genezende stof (Bio-Dyne) dat snel beschadigde cellen helpt genezen en de groei van nieuw weefsel bevordert.

Thans wordt Bio-Dyne aangeboden in zalf en zetpil vorm genaamd Preparation H. Vraag er naar bij alle apotheken. Voldoening of U krijgt Uw geld terug.

(Adv.)

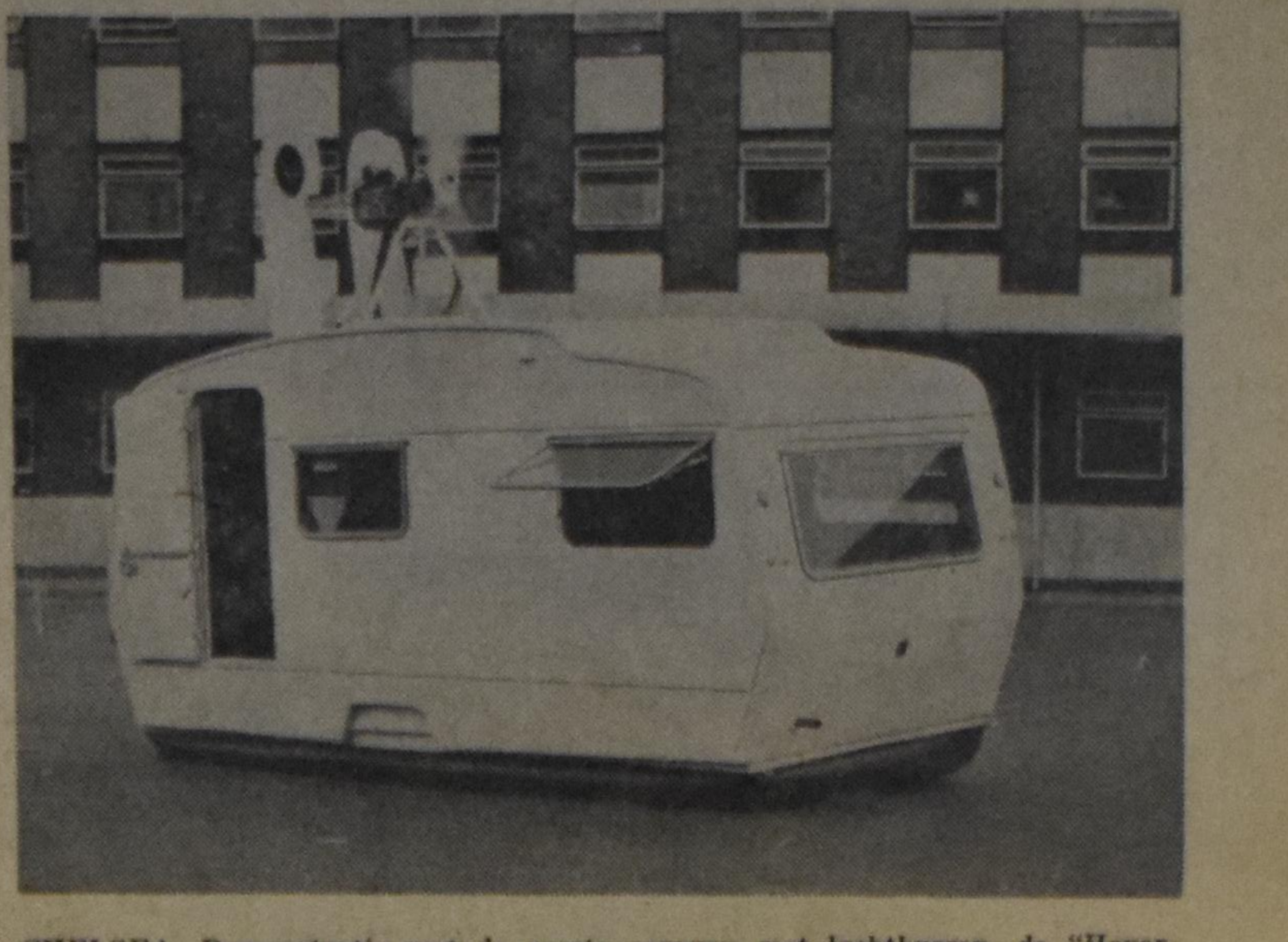

CHELSEA. Demonstratie met de eerste caravan met luchtkussen, de "Hoversprite". De caravan is een Sprite Musketeer standaard met vier slaapplaatsen. Het voertuig is uitgerust met twee twee-cylinder motoren van elk 600 cc. De Hoversprite kan een snelheid behalen van 55 km per uur. Wellicht een nieuw motto voor de toekomst: "Vrij, dan de caravan... en laat de auto thuis!"

EXCELLENT OUTLINES for thorough BIBLE STUDY

prepared by REVS. DR. P. Y. DE JONG, F. GUILLAUME, DR. R. KOOISTRA, and DR. P. G. SCHROTENBOER.

BEHOLD YOUR KING

Series of Outlines about the Gospel of Mark.

CONTENTS: Behold Your King — The King of Kings Begins His Great Task — The King Presents His Credentials — The Servant-King Attains Unwanted Fame — The King Proclaims The Year Of Jubliee — The King Is Lord Of The Sabbath — The King Is Put Under Pressure — Variety Of Reactions To The Gospel Of The Kingdom — The Growth Of The Heavenly Kingdom — Destroying The Works Of Satan — The Lord Of Life And Death — Growing Opposition To The King — The King Of All The Earth — The Holiness Required By The King — The King Withdraws Himself — The King Instructs And Warns His Disciples — Who Is The King? — The King Revealed In Temporary Glory — The King Shows The Way To His Ambassadors — The King Instructs His Colaborers — Rules For Kingdom Citizenship — The King Is Servant Of All — The Authority Of The King — The King And The Opposition: A Question Of Authority — The Saviour-King Unveils The Future — The King Prepares For His Death — Jesus' Loyal Royalty — The King Is Rejected — The King Is Condemned — The King Is Dead — Long Live The King!

ISRAEL'S JUDGES AND RUTH

in the History of the Old Testament.

CONTENTS: All good things are come upon you — The earth is the Lord's — Israel's pattern of religious life — In wrath the Lord remembers mercy — The Lord is gone before his people — The song of salvation — The Lord comes in peace — The Lord tests his chosen servant — The victory is the Lord's — Israel abuses the Lord's victory — Israel's self made king — The Lord's soul was grieved for the misery of Israel — Desperado, Diplomat, Deliverer — Jephtah's rash vow of dedication — A Nazarite unto God — The Lord wages war against his enemies — A great deliverance by the hand of the servant of the Lord — Samson: the humbled and exalted judge — Stepping stones to spiritual bankruptcy — Israel's anarchy, cultural neglect and false religion — Moral bankruptcy in Israel — Terrible sins and sovereign grace.

ABOUT RUTH: The covenant God brings his own from afar — Man's extremity is God's opportunity — Nothing is impossible with God.

PRICE PER COPY $1.25

Order immediately so that your meetings can make a good start

Published by

GUARDIAN Publishing Company Ltd.

Box 312 — Station B — Hamilton, Ont.

Don't begrudge them their Siesta

Under this title we found in **Nederlands Nieuws** some very valuable remarks. Here they are:

The Roman Catholic Federation of Government personnel in the Netherlands has published a pamphlet under the title: "Preparing for retirement". In it the Federation puts forward a number of suggestions aimed at easing the change from work to retirement of older employees. It cannot be expected that the older employees work as long and as hard as their much younger colleagues. The Federation has put forward the following suggestions:

— the older employees should have a chance of taking an afternoon nap. They need it after a morning's work and it will give them fresh energy for the afternoon.

— They should be given a few afternoons off every week.

— They should be able to enjoy an extra winter or spring holiday.

— The older employees should work shorter hours so that they miss the peak traffic.

— Finally, retirement should come gradually by making holidays longer so that the change comes about almost unnoticed. This removes the unpleasant surprise of suddenly being faced with a complete change of the daily routine and the consequent necessity of profound readjustments.

Suggestions such as these are certainly worth a closer study.

CROSSWORD PUZZLE

ACROSS
1. Island resort in Bay of Naples
6. Best part
11. One of the Johnsons
12. Therefore
13. Successively
14. Headgear
15. Son of Odin
16. Metal
17. Constructed scenery
18. Octavian's month
21. Gym items
23. Equipped
27. S-shaped moldings
29. Satisfy
30. State in India
32. For pro and amateur
33. Kind of partner
35. Resort
38. Guided
39. Exclamation of dislike
42. Sam's pal
44. Real
45. Church part
46. Conjecture
47. Abounds
48. Pauses

DOWN
1. Talk
2. Breezy
3. Divided proportionately
4. Uncooked
5. Prefix with movable, mobile, etc.
6. Limburger, Cheddar, Swiss, etc.
7. Exasperating kind of tape
8. Seth's son
9. Measure of land
10. Butcher shop item
14. Discotheque caper
16. King of Bashan
19. Customers
20. Long claw
21. Member of the family
22. Moslem title
24. Ecstasies
25. Piece out
26. Lair
28. Mariners
31. Junior's vehicle
34. Man on the copy desk: abbr.
35. Dispute
36. Goddess of volcanoes

Saturday's Answer

37. Poker stake
40. Wind
41. Nazi defector
43. Male sheep
44. Parson bird
46. Neighbor of Bulg.

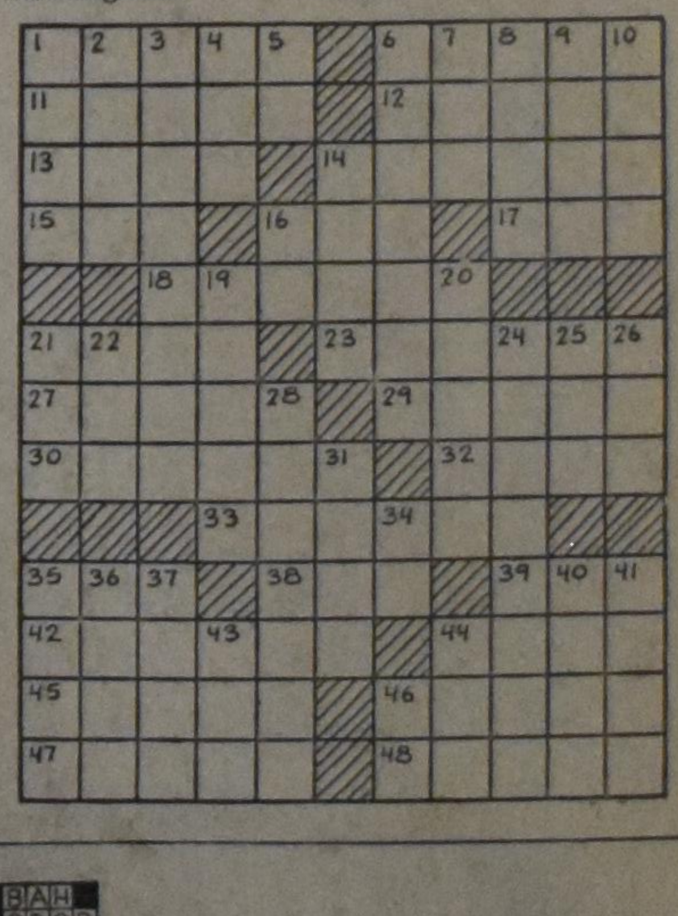

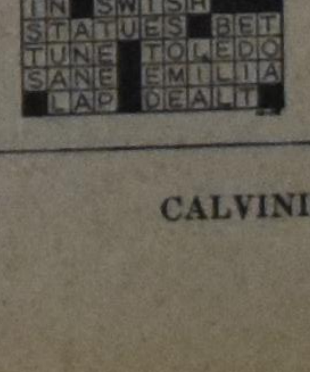

SOLUTION to previous Crossword Puzzle

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $4.00
Engagement-announcements $4.00
Marriage and anniversaries $6.00
Notifications of death $5.00
"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

—

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With thanks to the Lord, we wish to announce the safe arrival of our chosen son

JAMES EDWARD

born November 24, 1967.

A brother for John Mark and Nancy Alice.

November 12, 1968.

Bert and Jennie Wagenaar,
(nee De Haan).

231 Brigden Side Rd.,
Sarnia, Ont.

Op 29 november 1968 hopen onze geliefde ouders en grootouders

SIEBREN NIEUWENHUIS
en
BOTJE NIEUWENHUIS—POSTMA

de dag te herdenken, dat zij voor 45 jaar in het huwelijk zijn verbonden.

Dat de Here hen nog vele jaren voor elkaar en ons mag sparen, is de wens van hun dankbare kinderen.

Stan & Ria Nieuwenhuis,
Lethbridge, Alberta.
Shirley & Herman Dykman,
Edmonton, Alberta.
John & Anne Nieuwenhuis,
Pauline & Henry Braak,
Tina & John Procee,
Letbridge, Alberta.
Pete & Map Nieuwenhuis,
Calgary, Alberta.
Sid & Martha Nieuwenhuis,
Lethbridge, Alberta.

En 37 kleinkinderen.

Wegens ziekte in de familie geen receptie.

3721 - 16 Ave. So.,
Lethbridge, Alberta.

1938 — 1968

The Lord willing, on November 25, 1968 we will celebrate the 30th wedding anniversary of our dear parents and grandparents

DIRK WESSELING
and
HENDRIKA WESSELING,
nee MOES

That the Lord may sustain them richly in the years ahead as He has done in the past is the wish of their thankful children and grandchildren.

Waterford, Ont.:
Martin and Christine Herrewijnen.
(Jim, Sharon, Richard)
Waterford, Ont.:
Paul and Jane Herrewijnen.
(Debbie, Caroline, Neil)
Waterford, Ont.:
Ralph and Theresa Wesseling.
(Richard)
Simcoe, Ont.:
Connie.
Alice.
Henry.
Dianne.

No. 2 Beckett Blvd.
Simcoe, Ont.

On November 25th, 1968, the Lord willing, we hope to celebrate with our dear parents and grandparents

G. VAN'T FOORT
and
M. G. VAN'T FOORT—JANSEN

their 25th wedding anniversary.

May the Lord bless them in the years that lie ahead.

Martin & Wilma Mudde
& Marsha,
Ottawa, Ont.
Betty, Cornwall, Ont.
Tena, Ottawa, Ont.
Linda.
Tim.
Margaret.
Harry.

R.R. # 1, Chesterville, Ont.

KOOPT BIJ
ONZE
ADVERTEERDERS

It pleased the Lord, in His infinite wisdom, to take unto Himself our beloved son, brother and uncle

NICK LUCAS KIEFTE,

at the age of 22 years,

who, knowing his infirmities, proclaimed, "The Lord is my light and my salvation; whom shall I fear?"
Ps. 27:1a.

Weston, Ont.:
Mr. and Mrs.
H. H. Kiefte.
Bramalea, Ont.:
Brenda and Gerry
Van Middelkoop.
Weston, Ont.:
Wilma and John
Vande Kemp.
Nieces and nephews.

October 28, 1968.

2360 Weston Rd.
Weston, Ont.

Delivery of the letter containing this announcement was delayed by the Post Office.

Overleden in Edmonton, in de volle verzekerdheid des geloofs, onze geliefde broer, zwager en oom

PIETER CUPIDO,

op de leeftijd van 67 jaar.

Mrs. G. Verbeek,
Lemmer, Ned.
Mr. & Mrs. D. Dijkman,
Andijk, Ned.
Mr. & Mrs.
J. Trompetter,
Andijk, Ned.
Mr. & Mrs. R. Beerda,
Groningen, Ned.
Mr. & Mrs. J. Guetter,
Clinton, Ont.

Neven en nichten.

9 November 1968.

It pleased the Lord to take unto Himself a dear member of our congregation,

Mr. K. KLOOSTER,

in his 74th year.

We pray that the Lord give strength to his wife and children in this loss.

Ladies Society
"Forward in Faith",
Acton, Ont.

In alle rust is van ons heengegaan onze lieve vader, behuwd- en grootvader

PIETER TERPSTRA,

in de ouderdom van 81 jaar, sinds december 8, 1964 weduwnaar van Sietske Trijntje Jellema.

Johannes 14:1-3.

Groningen, Ned.:
B. Looze.
T. Looze—Terpstra.
Wim en Piet.
London, Ont.:
F. Miedema.
G. Miedema—
Terpstra.
Sieta.

Groningen, Nov. 12, 1968.

Na een langdurige ziekte ging van ons heen, onze geliefde vader en grootvader

FENNO CORNELUS
DE VRIES,

sinds 17 maart 1946 weduwnaar van Grietje Vegter.

"Hij verlangde Thuis te zijn."

Groningen, Ned.,

14 november 1968.

Auburn, R.R. # 1, Ont.:
G. F. Datema—
de Vries.
W. Datema.
Sault St. Marie, Ont.:
J. E. de Vries.
M. C. de Vries—
Brandes.
Lucan, Ont.:
E. de Vries.
D. de Vries—
Branderhorst.
Niehove, Gron.:
G. E. Rozema—
de Vries.
H. Rozema.
Sneek, Fr.:
C. J. de Vries.
I. de Vries—Broekema.

En 18 kleinkinderen.

Begrafenis te Oldekerk, Groningen.

On November 12, 1968, the Lord without warning called to Himself my dear husband

JAN OLDEJANS,

at the age of 41 years.

Ali Oldejans—Broenink.

His confession was: "Yes, Lord; I believe that you are the Christ, the Son of God."
(John 11:27)

R.R. # 1,
Bethany, Ontario.

De Here heeft tot Zich genomen onze lieve zoon, broer, schoonzoon, zwager en oom

JAN OLDEJANS,

op de leeftijd van 41 jaar.

Mr. and Mrs.
M. Oldejans,
Bowmanville, Ont.
Gerrit en Rose Oldejans
en kinderen,
Bowmanville, Ont.
Henk en Dini Oldejans
en kind,
Richmond, B.C.
Henny en Gerrit Jan
Witvoet
en kinderen,
Oshawa, Ont.
Ali en Albertus Witvoet
en kinderen,
Weston, Ont.
Mevr. A. Broenink—
Stryker,
Dedemsvaart, The Neth.
Familie J. Broenink,
Withaven, The Neth.
Familie J. Broenink,
Apeldoorn, The Neth.
Wolter en Ali Broenink
en kinderen,
Oshawa, Ont.
Aafko en Lilly
Broenink
en kinderen,
Edmonton, Alta.

"Jezus, uw verzoenend
sterven
Blijft het rustpunt
van ons hart."

The Lord took unto Himself our dear father and grandfather

JOHANNES TEN HOVE,

68 years of age,

widower of the late Wyntje ten Hove, nee van de Brink.

"My Grace is sufficient for Thee." - 2 Cor. 12:9.

November 16, 1968.

Rexdale:
J. Westerink—
ten Hove.
G. B. Westerink.
Malton:
A. Hofstee—ten Hove.
P. Hofstee.
Rexdale:
M. J. Bargeman—
ten Hove.
A. J. Bargeman.
Clarkson:
B. van der Marel—
ten Hove.
J. J. van der Marel.
Rexdale:
J. L. Schaaff—
ten Hove.
J. Schaaff.
Woodbridge:
J. ten Hove.
A. ten Hove—Gijze.

and 18 grandchildren.

Suddenly the Lord took unto Himself in His heavenly Home our dear grandson, nephew and cousin

WESLEY JOHN,

son of Henry and Jean Katerberg, Grand Rapids,

at the age of nearly 2 years.

Guelph, Ont.:
Mr. and Mrs.
W. Katerberg.
Rita and Jim Bosma,
Hieke, Sonya, Audrey,
Wendy.
Margaret and John
Middeljans,
Sandra, Eileen.
Moorefield, Ont.:
Gerdy and Bert
Vanden Hazel,
Wesley, Sylvia, Joyce.
Guelph, Ont.:
Richard Katerberg.
Jenny Katerberg.
Tina Katerberg.
William Katerberg.

Jesus said, "Let the children come to me, and do not stop them, because the Kingdom of heaven belong to such as these."

MALE HELP WANTED

for greenhouse work, specialized in pot plant growing, experience preferred but not necessary, location just East of Toronto. Address J. Pols, 567 Oakwood Drive, Pickering, Ont. Telephone 282-4062.

Chr. Ref. lady, in late thirties,

WISHES TO MEET

good and sincere gentleman, about same age. Preferable Ontario. One child no objection. Write in English or Dutch under number 2099, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Sincere lady

DESIRES TO MEET

a sincere, Christian gentleman, between 36 and 42. All correspondence will be treated confidentially; therefore, do not hesitate but write to No. 2100, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Widow, in Southern Ontario,

WOULD LIKE TO MEET

sincere Christian gentleman, age 58-65. Please write to #2101, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Widow, Chr. Ref.,

WOULD LIKE TO MEET

widower, age 48-53. Letters under no. 2102, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

---

127 Acres beste Dairy Farm

940 pond melkcontract. 5-slaapkamer huis, van alle gemakken voorzien. Beste barn, 5 jaar oud, met barn-cleaner. 2 Silo's. Alle nodige machinerieën. Holstein vee. 7 Mijl vanaf kerk. Vraagprijs $75,000.00. Down $25,000.00.

Jack Bylsma

REALTOR

1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

DANI
Real Estate Limited

432 Dundas St.,
WOODSTOCK, ONT.

214 Acres, with milk contract, and surge milking.

200 Acres, 1 mile from Woodstock. 3 Homes of which 2 are brick and 1 stucco, with a milk contract of 1,121 pounds.

230 Acres, with milk contract, as a going concern.

225 Acres, near Mount Elgin, a good farm.

200 Acres, 4 miles South of Woodstock, a very good farm, with milk contract of 1,150 pounds, two houses, one brick and the other insul brick.

200 Acres, has a stone house and a new barn built one year ago of plywood and steel construction 80x115, and 40x63. 86 feed stalls, with self feeding, and a milk contract of 1,400 pounds, and two silo's, 20x60.

114 Acres, wanted to sell as a going concern.

300 Acres, with red brick home and good buildings.

120 Acres, 2 homes, one brick and the other frame, of which there are 25 acres, consisting of apple orchard.

110 Acres, 90 acres workable, very good buildings and a good brick home.

1,000 Acres, with lots of buildings and a full line of machinery, ideal for investment.

Come out and see us, we will gladly show you around.

For further particulars call our two salesmen on these.

OFFICE 537-6601

Albert Vanderkooi
Home 423-6443
Jake Feenstra
Home 539-9200

INGEZONDEN

NEDERLANDSE BAZAAR IN TORONTO

De medewerking en steun, die het bazaar comité van alle kanten heeft gekregen, is overweldigend geweest.

Onze dank gaat uit naar iedereen, die meegeholpen heeft om de bazaar, die op 2 november plaats vond, de meest geslaagde te maken, die we ooit gehad hebben.

Het financiële resultaat, het hoofddoel uiteindelijk, was enorm. $7000.00 de netto-opbrengst!

Ook de dag zelf, die wij graag zien als een gezellig trefpunt voor onze vrienden in de Nederlandse gemeenschap, was inderdaad een genoeglijk samenzijn naar onze mening.

De leuke zaalaankleding, puzzletocht door Nederland en de tekeningen van de kinderen, maakten het bijzonder interessant. Deze aspecten van de bazaardag, die niet direct met de verkoop van artikelen te maken hadden, waren allemaal uitgedacht en uitgewerkt door de heren A. Dekker, J. Hillen, J. Franken en C. Cnossen in samenwerking met een heel groepje mensen, die hier menige avond voor opofferden.

Alle kinderen, die tekeningen inzonden, hielpen hierdoor mee om een deel van de zaal te decoreren. Ook aan hun een woord van dank voor hun hulp om de bazaar tot een succes te maken.

De reden, dat de tekeningen niet teruggezonden worden, is omdat wij aan een verzoek uit Nederland gehoor willen geven. Men heeft plannen een expositie van deze tekeningen in Nederland te houden.

En dan de verkoop.

De variëteit, kwaliteit en hoeveelheid van artikelen maakten het mogelijk, dat iedere bezoeker wel iets van zijn gading kon vinden.

Vele mensen gingen zwaarbeladen naar huis, wat ons natuurlijk veel plezier deed.

Al met al een reuze geslaagde dag, waar we met genoegen aan terug denken. Het succes werd mogelijk gemaakt door U allen, die hiertoe bijdroegen in tijd, goederen of geld.

We also experienced a lot of support from our Canadian friends. Our sincere thanks go out to them for their generosity and interest in our work.

We are glad to hear that they enjoyed the "Dutch day" at the bazaar just as much as our Dutch friends did.

Ruth Mesritz, Voorzitster
Committee "Netherlands
Bazaar"

Hieronder volgt de uitslag van de puzzle-tocht door Nederland "Kent gij het land?"

Groningen (11), Martini(toren)-kerk te Groningen.

Friesland (2) Waterpoort te Sneek.

Drente (20) Hunebed te Rolde.

Overijssel (13) Giethoorn.

Gelderland (12) Vis(sers)poort te Harderwijk.

Utrecht (3) Kasteel Drakensteyn te Lage Vuursche; (7) Domtoren te Utrecht.

Noord-Holland (6) Muiderslot te Muiden; (14) Nieuw Schiphol; (15) Vuurtoren "Brandaris" op Terschelling; (16) Standbeeld Laurens Janszoon Coster te Haarlem; (17) Magere brug te Amsterdam; (18) Uitkijktoren halverwege Afsluitdijk.

Zuid-Holland (1) O. Zadkine's monument "Verwoeste stad" te Rotterdam; (4) Ridderzaal aan het Binnenhof te Den Haag; (5) Euromast te Rotterdam.

Zeeland (8) Oosterscheldebrug (Schouwen en Duiveland verbonden met Noord Beveland).

Noord-Brabant (10) Evoluon van Philips te Eindhoven.

Limburg (9) St. Servaes & St. Jan (Vrijthof) te Maastricht; (19) Drielandenpunt te Vaals.

TEACHERS WANTED

The Langley Christian School Society, through unforeseen circumstances, is in need of

A TEACHER

for grade one and two. Please send applications to Secr. Mr. H. Kuipers, 6221 - 200 St., R.R. # 4, Langley, B.C.

The Red Deer Christian School requires

1 PRIMARY TEACER

for the present school term as our present teacher wishes to join her husband in Holland. Contact Mr. G. Ouwens, 3935 - 38 Ave., Red Deer, Alta.

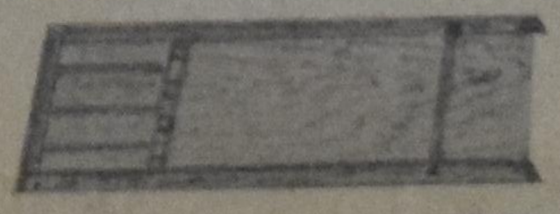

The shuffle board is available, from now on. The game is 6 feet long and comes complete with 20 discs and full instructions. The wood finish is hard clear lacquer. The price is $12.95 plus 5% sales tax, f.o.b. Burlington, Ont.

We have plenty in stock. Information on request.
Franchises available.

JAMES LYCKLAMA

2223 Prospect St., Burlington, Ont.
Phone 637-2571.

The Hamilton District Christian High School

will hold its

COMMENCEMENT

exercises D.V. on

Friday, November 29, 1968 at 8 p.m.

in he auditorium of the school, Athens Street in Hamilton, Ont.

Speaker: Rev. F. KOUWENHOVEN, pastor of the Canadian Reformed Church of Toronto, Ont.

Shoestore opened

(in FOODMASTER BUILDING)

VANDENBURG'S SHOES

1565 UPPER JAMES ST., Corner # 53 and # 6 Highways
(Ryckmans Corner)

OPENING SPECIALS:

Children's Overshoes $2.97
Men's Insulated Boots $7.97
Ladies' Snow Boots $6.97

Our prices are always reasonable. — Free delivery.

MEN MELDT ONS:

spontaan: Het is inderdaad verbluffend. — Nog nooit zo'n goed winter gehad. — Werking is werkelijk perfect. — Resultaten geweldig. — De knieën weer dun. de pijn is over. — Suikervrij. Prachtig resultaat. Het ongelooflijke is gebeurd. De maagzweer is weg. — De dokter vond het een wonder enz. enz. Florakruiden tegen alle slep. ziekten. Meldt Uw ziekte en klachten aan ons.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18.00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

Economic Situation and Economic Policy in The Netherlands

In the Speech from the Throne with which Her Majesty Queen Juliana opened in 1968/69 session of the States-General, she stated that following the period of slowness in economic growth in the Netherlands a recovery in the economic situation has been observable since mid-1967.

Production and exports are developing satisfactorily. Imports are also growing appreciably owing to the regular growth of domestic spending. A gradual improvement is taking place in the balance of payments.

In various parts of the country, however, the growth of activity is unsatisfactory and unemployment, particularly among the older working population, is causing anxiety. The difficulties in the areas and industrial sectors concerned are partly linked with the rapid and extensive alterations in the structure of production. In this matter the Government takes as its starting point the responsibility of the business sector for its own affairs, and its aim is to guide these changes as wisely as possible.

It is doing this by promoting structural alterations in such sectors as textiles, shipbuilding, retail trade and small-scale industry, fishing, regional transport systems and inland navigation. The Government will also take steps to stimulate the establishment of new enterprises and the development of new products and techniques.

In the agricultural sector the emphasis is on reallotment of land. Approximately one quarter of the land under cultivation in the Netherlands is currently involved in reallotment projects.

The State budget for 1969 shows an increase in net expenditure which is within the limits laid down in the Government declaration. An extra sum will flow into the national exchequer as a result of an increase of the excise duty on a number of tobacco products.

The Government will maintain the present production level of the building industry. It aims at having work begin on around 125,000 houses in 1969. Now that the shortage of houses is beginning to disappear in most places it is becoming easier to respond to the varying desires of the occupants.

With respect to the European Economic Community the Speech from the Throne noted the fact that the countries of the community this year effected their common market, also in the agricultural sector, one and a half years sooner than provided for in the Treaty of Rome. Enlargement of the community, and particularly the adhesion of the United Kingdom, would be considered by the Netherlands Government to be a reinforcement of the community.

FROM THE BOOKSHELF

NIGERIA, by Stephen Lambers and Gordon Oosterman. Published by the National Union of Christian Schools, Grand Rapids, Mich. 153 pages.

Many a teacher has his or her misgivings when assigned to teach Africa as part of the Social Studies Curriculum. Is it not known as the Dark Continent? So little is known about it. Often the "job" is completed by a study of its physical features without having touched adequately on the issues of people, their way of life and the development of its more than fifty countries found in this large continent.

However, this all can be different now. The National Union has come out with a fine student manual on Nigeria. It introduces the continent as a whole and then goes on to give a rather detailed study of Nigeria, the country which appears in the news at regular intervals.

One can sense that one of the authors has been an insider (Mr. Lambers is the former principal of Mkar Teacher Training College in Nigeria) while Mr. Oosterman is the coordinator of Social Studies Curriculum for the NUCS.

The book abounds with interesting detail, is adorned with scores of illustrations and is completely up to date.

The development of concepts is stressed and due emphasis is laid on the cultural aspects.

The book comes with a separate teacher's manual which gives additional background information. In the appendix information about mission activity of various denominations can be found.

Truly a fine and timely addition to the growing numer of NUCS publications. Heartily recommended.

R. Vander Ploeg.

Isn't a subscription of Calvinist-Contact

AN IDEAL CHRISTMAS GIFT

for Dad and Mom or for Grandpa and Grandma?

•

As a matter of fact — it would be an ideal gift for any relative and friend in Canada, U.S.A. or Holland!

•

Send us the subscription form . . . and very soon your relatives or friends will receive their first issue of our weekly.

SUBSCRIPTION FORM

To: CALVINIST-CONTACT
BOX 312, STATION "B",
HAMILTON, ONT.
CANADA

Please, send Calvinist-Contact to:

NAME ....

ADDRESS ....

ZONE ....

Solicited by ....

ADDRESS ....

I like to receive the book

1st choice ....

2nd choice ....

Subscription for Canada and the U.S.A. $5.00 per year; for 2 years $9.00; for 3 years $13.00. Yearly subscription for other countries $6.00. Payment by cheque 15¢ extra.

Een premie boek als beloning!

Wij stellen het ten zeerste op prijs wanneer U ons helpt het aantal abonnees te vermeerderen. Daarom zenden wij U gratis een premieboek voor het werven van een nieuwe abonnee. De enige bepaling is dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $5.00 opstuurt!

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

BESLAGEN VENSTERS (2e druk), door ds. H. Veldkamp.
Dit boekje is "een rustig gesprek over onze gebedsmoeilijkheden," aldus ds. Guillaume in C.C. "Ik ken geen ander boek dat zo op de praktijk van ons bidden ingaat," zo voegt de pastor van Edmonton er aan toe.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Meer dan eens komen we met Rooms Katholieken in aanraking, b.v. op het werk of gedurende de vakantie. Om ons bij een gesprek behulpzaam te zijn kan dit boekje goede diensten bewijzen. Hierin worden o.m. de volgende onderwerpen aangestipt: kerk en heilige schrift; woord en sacrament; alle mensen zondaars (erfzonde); Christus alleen; avondmaal en mis; het celibaat; het vagevuur; enz.

GESPREKKEN ACHTER HET GORDIJN, P. Terpstra.
De schrijver is een journalist en schreef reisreportages uit binnen- en buitenland. Dit boek geeft een belangwekkende reportage van zijn ontmoetingen achter het ijzeren gordijn.

DE ONBEREIKBARE PLANEET, H. Greven.
Een ruimtevaart roman. De gebeurtenissen in Azië en de toenemende macht van een communistisch China hebben de schrijver geïnspireerd tot een toekomstbeeld dat huiveringwekkend zou zijn, ware het niet dat de schrijver ons tegelijkertijd diep doordringt met het besef dat er boven de absolutering van het kwade een andere Macht staat.

DE MODERNE ROMAN IN OPSPRAAK, C. Rijnsdorp.
De schrijver is een litterair mens. In 1965 ontving hij het eredoctoraat in de letteren aan de Vrije Universiteit te Amsterdam. "De Moderne roman in opspraak" bevat een keuze uit zijn talrijke kritieken over de moderne litteratuur.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU (zesde druk), door ds. J. Overduin.
Tijdens de bezetting heeft de bekende ds. J. Overduin ruim anderhalf jaar gevangen gezeten in vier gevangenissen en twee concentratiekampen. In dit boek beschrijft hij zijn ervaringen op een sobere en zakelijke wijze.

DE GEHEIME OPDRACHT, door J. E. Hunter.

DE WELEERWAARDE HEER, door ds. M. E. Voilà.
De bekende schrijver, wijlen ds. P. D. Kuiper, beschikte over de gaven om op een humoristische manier predikanten en gemeenteleden te 'fotograferen'. Evenals "Peper en Zout" getuigt ook dit boekje van zijn schrijverstalent.

MOEILIJKE KINDEREN (derde druk)
In dit pakkende en populair geschreven boekje worden achtereenvolgens de volgende onderwerpen besproken: Lastige types onder normale kinderen (P. W. J. Steinz); Koppige kinderen (Prof. Dr. A. Kuypers); Het jaloerse kind (Dr. J. v. d. Spek); Het angstige kind (Dr. P. v. Duyvendijk); Mijn kind wil niet eten (Dr. H. J. Eijkman); Straffen? Hoe wel? Hoe niet? (Prof. Dr. J. H. Gunning Wzn.)

HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door prof. dr. J. H. Bavinck. 5e druk.
Dit prachtige boekje van de zo bekende, vroegere zendingshoogleraar is een buitengewoon welkome leidraad voor het leven.

DE CHRISTENREIS, van John Bunyan.
Dit wereldbekende geschrift, dat reeds bijna 300 jaar oud is, wordt nog steeds graag gelezen. De Nederlandse vertaling is van Ds. P. Visser en is voorzien van een inleidend woord van Prof. Dr. S. Van der Linde.

BONUS BOOKS (English)

For one subscriber:

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. The booklet portrays humility, courage and devotion.

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

For two subscribers:

BUT NOT FORSAKEN, by Helen Good Brenneman.
An unforgettable story based on the author's experience in Gronau, Germany, following World War II, and on the accounts of the refugees who made the long, arduous trek to the refugee camp there.

STRAIGHT DOWN A CROOKED LANE, by Francena H. Arnold. Teenage marriage, a growing problem in this modern era, is the theme of this book of the well-known author who also wrote Not my will.

WORLD AFLAME, by Dr. Billy Graham.
The most important book Dr. Graham has written.

UNCLE TOM'S CABIN, by Harriet Beecher Stowe.
This thrilling story, with the dramatic episode of Eliza's escape, is a classic, which moves any reader.

LEAST OF ALL SAINTS, by Grace Irwin.
The author, a native from Toronto, tells in her first novel, Least of all saints, how Andrew Connington, pastor of a fashionable Toronto church must bring his natural desire into line with the dedicated profession he has chosen.

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

SUPPORT
YOUR CHURCH IN ACTION!
Christian Reformed World Relief Committee
2850 Kalamazoo Ave. S.E.
Grand Rapids, U.S.A.
Mich. 49508

De Ruyter's Muisjes

KINDEREN ZIJN ER DOL OP

P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860

Imported by: VAN'S Imp. Ltd.
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

Verdien een boek door het aanbrengen van een abonnee op ons blad.